

ੴ

ਆਸਾ ਦਿ ਭਾਰ

ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕਤਾਰ ਦਿਕੇ ਯਾਤ੍ਰਾ
ਬਾਂਗਲਾ ਅਨੁਬਾਦ

সূচক

1.	আসা দি ভার বাংলা গুটকা-----	1
2.	আরদাস -----	50
3.	যাত্রার জন্য দর্শন-----	55
4.	শিখ ধর্মে নারীর ভূমিকা-----	58
5.	পাগড়ির গুরুত্ব-----	63
6.	আপনার যাত্রায় নম্রতা মূল সারমর্ম-----	65

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਕਲੇਰ ਕਰਤਾ ਪਰਮਪਿਤਾ একজনই, তাঁর নাম সত্য, তিনিই বিশ্বজগতের স্রষ্টা। তিনিই সর্বশক্তিমান, তিনি ভয় মুক্ত, কারো সঙ্গে তাঁর কোন শত্রুতা নেই, কার্যত সবার উপরেই তাঁর সমান দৃষ্টি রয়েছে, তিনি চিরন্তন ব্রহ্মা মূর্তি অমর, তিনি জন্ম-মৃত্যুর চক্র থেকে মুক্ত, তিনি নিজেই দীপ্ত হয়েছেন, গুরুর কৃপায় এইগুলি প্রাপ্ত হয়েছেন।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ । ੧।

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਨੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਸ਼্লੋਕ ਸਹਿਤ। ਸ਼ਲੋਕਗੁਲਿਓ ਮਹਲਾ ਪਹਲਾਯ ਰਚਿਤ। ਆਸਰਾਜੇਰ ਖ਼ਬਨਿਤੇ ਗਾਇਛੇ ਪੌਰਵਾਸੀਰ ਖੌਂਡ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ । ੧ ।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾਰੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

ਆਮਿ ਦਿਨੇ ਏਕਸ਼ੋ ਵਾਰ ਸੇਏ ਗੁਰੁਰ ਕਾਛੇ ਨਿਯੇਕੇ ਉਂਸਰਗ ਕਰਿ।

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਬਿਨਿ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਵਾਨਾਤੇ ਕੋਨੋ ਬਿਲਸ਼ ਕਰੇਨਨਿ। ੧।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ। ੨।

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਾਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਬਦਿ ਏਕਸ਼ੋ ਚਾਂਦ ਆਬਿਭੁੱਤ ਹਯ ਏਵੰ ਹਾਯਾਰ ਹਾਯਾਰ ਸੂਰਯੇਰ ਆਲੋ ਯੁਲੇ ਓਠੇ ਤਾਓ,

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਏਤ ਆਲੋ ਥਾਕਲੇਓ ਗੁਰੁ ਛਾਡਾ ਗਹੀਨ ਅਨਕਾਰ ਹਯੇ ਯਾਵੇ। ੨।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇਏ ਯੀਵ ਨਿਯੇਰ ਗੁਰੁਕੇ ਸ਼ਰਧ ਕਰੇ ਨਾ ਏਵੰ ਮਨੇ ਮਨੇ ਨਿਯੇਕੇ ਚਾਲਾਕ ਬਲੇ ਦਾਬਿ ਕਰੇ,

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆਰ ਜਿਉ ਸੁੰਝੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਸੇਏ ਯੀਵਕੇ ਅਕੇਯੋ ਤਿਲ ਭੇਵੇ ਨਿਰਜਨ ਮਾਠੇ ਫੇਲੇ ਦੇਓਯਾ ਹਯ।

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ বলেছেন, ওইসব অকেজো তিল ক্ষেতে ফেলে রেখে দেওয়া হয় এবং তাদের শত প্রভু তৈরি হয়ে যায়।

ਫੁਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

সেই বেচারীরা ফুলে-ফেঁপে ওঠে এবং তাদের শরীরে ভস্মই হয়ে যায়। ৩।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ

ਆਪੀਨੈਂ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈਂ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ঈশ্বর স্ব-প্রকাশিত, তিনি নিজেই নিজেকে বানিয়েছেন এবং তিনি নিজেই নিজের নাম সৃষ্টি করেছেন।

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੈ ਚਾਉ ॥

দ্বিতীয়ত, তিনি প্রকৃতি সৃষ্টি করেছেন এবং সেখানে বসে তিনি নিজের বিশ্বের বিস্মৃতি আগ্রহের সঙ্গে দেখেন।

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

হে ঈশ্বর ! তুমি নিজেই দাতা ও জগতের স্রষ্টা, তুমি খুশি হয়ে জীবকে তাদের প্রাপ্য দান করো এবং নিজের প্রকৃতির বিস্তার করো।

ਤੂੰ ਜਾਣਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

হে ঈশ্বর ! তুমি সকলকেই জানো, নিজের ইচ্ছাতেই তুমি জীবকে জীবন দাও এবং জীবন ফিরিয়ে নাও।

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੈ ਚਾਉ ॥੧॥

নিজের প্রকৃতির রহস্য তুমি সেখানেই বসে আগ্রহের সঙ্গে দেখছ। ১ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

শ্লোক মহলা। ১।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

হে ঈশ্বর ! তোমার সৃষ্টির সকল খন্ড-ব্রহ্মাণ্ড সত্য।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੈਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

তোমার সৃষ্টির চৌদ্দ লোক সত্য এবং তোমার প্রকৃতির রূপও (সূর্য, চন্দ্র, তারা) সত্য।

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੈ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥

তোমার সমস্ত কর্ম এবং সমস্ত বিচার সত্য।

सच्चा उतरा अमरु सच्चा दीघातु ॥

तेोमार आइन एवंग तेोमार आदालत सत्य।

सच्चा उतरा वुक्कमु सच्चा वुरमातु ॥

तेोमार आदेश एवंग तेोमार निर्देश सत्य।

सच्चा उतरा करमु सच्चा नीसातु ॥

हे ईश्वर ! तेोमार कर्म सत्य एवंग समनेर मतन नामओ सत्य।

सचे त्रुपु आधरि लख करेरि ॥

लक्ष-कोटि तेोमाय सत्य बले।

सचे सत्रि त्रानि सचे सत्रि नेरि ॥

सत्येर (प्रभु) मध्येई समस्त शक्ति रयेछे एवंग समस्त क्षमता रयेछे।

सची उरि सिद्धि सची सालाव ॥

तेोमार महिमा ओ तेोमार शोभा सत्य।

सची उरि वुद्धरि सचे पात्रिसाव ॥

हे प्रकृत सम्राट! तेोमार एई प्रकृति सत्य।

नानक सचु यिआष्टिनि सचु ॥

हे नानक! यारा परम सत्य प्रभुर ध्यान करे ताराओ सत्य।

ने मरि जेमे सु करु निरु ॥१॥

किन्तु येसब जीव जन्माय एवंग मरते থাকे, तारा एकेबारेई अपक्क।१ ॥

मः १ ॥

महला। १।

वडी वडिआष्टी ना वडा नाउ ॥

सेई भगवानेर महिमा अनेक वड, याँ नाम समग्र विश्वे अत्यन्त महान।

वडी वडिआष्टी ना सचु निआउ ॥

ईश्वरेर उपमा अत्यन्त महान, यार नीति सत्य।

वडी वडिआष्टी ना निरुचल घाउ ॥

सेई गुरुर माहात्म्यओ महान कारण ताँर आसन अटल।

वडी वडिआष्टी नाँ आलाउ ॥

ताँर उदारता महान कारण तिनि निजेर भक्तुदेर कथा जानेन।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਤਿ ਭਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਮਹਤ੍ਵ ਮਹਾਨ ਕਾਰਣ ਤਿਨਿ ਸਮਸ੍ਤ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਅਨੁਭੂਤਿ ਬੋਝੋਨ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਕੀਰ੍ਤਿ ਅਨੇਕ ਮਹੰ ਕਾਰਣ ਤਿਨਿ ਕਾਰੋ ਸਝੇ ਪਰਾਮਰ੍ਸ਼ ਛਾਡਾਇ ਨਿਜੇ ਸਾਹਾਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਤਾँਰ ਮਾਹਾਅ੍ਯੋ ਮਹਾਨ ਕਾਰਣ ਸਬਕਿਛੁਤੇਇ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਇ ਰਯੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਕਾਜ ਬ੍ਯਾਖ੍ਯਾ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਐਸ਼੍ਵਰ ਯਾ ਕਿਛੁ ਕਰੇਛੇਨ, ਕਰਛੇਨ ਅਥਵਾ ਯਾ ਕਿਛੁ ਕਰਵੇਨ ਸਬਇ ਤਾँਰ ਨਿਜੇਰ ਇਛਾ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ॥੨॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੈ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਏਹਿ ਜਗੰ ਸਤ੍ਯ ਭਗਵਾਨੇਰ ਗ੍ਰਹ ਏਵੰ ਸੇਇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯੇਰ ਏਖਾਨੇਇ ਵਾਸਸ੍ਠਾਨ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਵਾਸੁ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਰ ਆਦੇਸ਼ੇਇ ਕਿਛੁ ਜੀਵਕੇ ਨਿਜੇਰ ਮਥੇ ਬਿਲੀਨ ਕਰੇ ਨੇਨ ਆਵਾਰ ਨਿਜੇਰ ਹੁਕੁਮੇਇ ਵਹੁ ਜੀਵਕੇ ਨਾਸ਼ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਠਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਜੇਰ ਇਛਾਯ ਕਿਛੁ ਜੀਵਕੇ ਮਾਯਾ ਥੇਕੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦੇਨ ਆਵਾਰ ਕਿਛੁ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਮਾਯਾਰ ਆਬਰ੍ਜਨਾਯ ਵਸਵਾਸ ਕਰਾਯ।

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੈ ਰਾਸਿ ॥

ਏਟਾਓ ਵਲਾ ਯਾਯ ਨਾ ਯੇ ਤਿਨਿ ਕਾਕੇ ਵਰਾਭਯ ਦੇਵੇਨ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਪਾਰ੍ਥਕ੍ਯ ਸੁਖੁਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰੂਰ ਦਵਾਰਾਇ ਜਾਨਾ ਯਾਵੇ, ਯਾਕੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਸ੍ਵਯੰ ਭਵਾਨੇਰ ਆਲੋ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇਛੇਨ। ੩।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਜੀਵਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤਾਰ ਕਰਮੇਰ ਹਿਸੇਬ-ਨਿਕੇਸ਼ ਕਰਾਰ ਜਾਨੇ ਧਰਮਰਾਜਕੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਛੇਨ।

ਉਥੈ ਸਚੈ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬਰੈ ਚੁਟਿ ਵਖਿ ਕਠੈ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਧਰਮਰਾਜੇਰ ਸਮਝੇ ਸਤਯਾਨੁਸਾਰੈ ਨਿਰਯ ਕਰਾ ਹਯ ਏਵੰ ਦੁਸ਼ਟ ਪਾਪੀਦੇਰ ਚਿਹਿਤ ਕਰੇ ਆਲਾਦਾ ਕਰਾ ਹਯ।

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੁੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲੁਵੈ ਏਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਮਿਥਯਾਵਾਦੀਰਾ ਸੇਖਾਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯ ਨਾ ਏਵੰ ਮੁਖ ਕਾਲੋ ਕਰੇ ਨਰਕੇਰ ਦਿਕੇ ਨਿਕੇਸ਼ ਕਰਾ ਹਯ।

ਭੈ ਨਾਇ ਰਭੈ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਗਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੋਮਾਰ ਨਾਮੇ ਥੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰਾ ਅਨੁਰਭੁ, ਤਾਰਾ ਜਯੀ ਹਯ ਏਵੰ ਥਾਰਾ ਪ੍ਰਤਾਰਕ ਤਾਰਾ ਹੇਰੇ ਥਾਯ।

ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਜੀਵੇਰ ਕ੍ਰੁਤਕਰਮੇਰ ਹਿਸੇਬ ਲਿਖੇ ਰਾਖਾਰ ਜਾਨਯ ਭਗਵਾਨ ਧਰਮਰਾਜਕੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਛੇਨ। ੨।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ।੧।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੈਦੁ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੋਮਾਰ ਉਤਪਨ ਕਰਾ ਧਵਨਿ ਏਵੰ ਤੋਮਾਰ ਰਚਨਾ ਕਰਾ ਵੇਦ ਆਸ਼ਚਰਯਜਨਕ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦੁ ॥

ਤੋਮਾਰ ਜਨਮ ਦੇਓਯਾ ਜੀਵ ਏਵੰ ਜੀਵੇਰ ਮਥੇ ਸ੍ਰਿਸਟ ਪਾਰਥਕਯੋ ਵਿਸ਼ਯਕਰ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗੁ ॥

ਵਿਭਿਨ ਰਕਮੇਰ ਰੂਪ ਏਵੰ ਰੰਗ ਖੁਬ ਆਸ਼ਚਰਯਜਨਕ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਰੀ ਫਿਰਿ ਜੰਤੁ ॥

ਥੇਸਕਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਘ ਹਯੇ ਥੁਰੇ ਵੇਡਾਯ, ਸਬ ਵਿਸ਼ਯਕਰ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਵਾਤਾਸ ਏਵੰ ਜਲੋ ਵਿਸ਼ਯੇਰ ਕਾਰਣ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥

ਵੇਸ਼ ਹਤਭਸ਼ ਕਰਾਰ ਵਿਸਯ ਥੇ ਅਨੇਕ ਧਰਨੇਰ ਆਗੁਨ ਚਮੰਕਾਰ ਖੇਲਾ ਖੇਲਛੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਅਸ਼ਿਯੋ ਆਸ਼ਚਰਯੇਰ ਵਿਸਯ ਏਵੰ ਜੀਵੇਰ ਉਯ ਪਤਿਰ ਚਾਰਟਿ ਉਯਸੋ ਵਿਸ਼ਯਕਰ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਾਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

ਥੇ ਸਕਲ ਪਦਾਰਥਗੁਲਿ ਜੀਵੇਰਾ ਆਸ਼ਾਦਨ ਕਰੇ ਸੇਗੁਲਿਓ ਵਿਸ਼ਯਕਰ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥

ਸੰਯੋਗ ਏਵੰ ਵਿਚਿੰਨਤਾਓ ਅਦ੍ਭੁਤ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਬੁਖ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥

ਸੰਸਾਰੇਰ ਸ਼ੁਖਾ ਓ ਭੋਗਵਿਲਾਸਓ ਵਿਸ਼ਯੇਰ ਕਾਰਣ ਹਯੇ ਦਾਓਡਿਯੇਛੇ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹੁ ॥

ਐਸ਼ਵਰੇਰ ਮਹਿਮਾ-ਸੁਤਿਓ ਆਸ਼ਚਰਯਜਨਕ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹੁ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਵਿਪਥਗਾਮੀ ਹੋਯਾ ਏਵੰ ਪੁੰਯੇਰ ਪਥੇ ਫਿਰੇ ਆਸਾਓ ਅਦ੍ਭੁਤ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੈੜੈ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੁਰਿ ॥

ਏਟਿ ਏਕਟਿ ਖੁਬ ਆਸ਼ਚਰਯੇਰ ਵਿਸ਼ਯ ਥੇ ਐਸ਼ਵਰ ਜੀਵੇਰ ਕਾਛੇ ਰਯੇਛੇਨ ਏਵੰ ਤਾਦੇਰ ਥੇਕੇ ਦੂਰੇਓ ਰਯੇਛੇਨ।

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਸੇਐ ਭਙਗੁਰਾ ਅਪੂਰਬ ਯਾਰਾ ਭਗਵਾਨਕੇ ਨਿਯੇਰ ਚੋਖੇ ਸ਼ਪਸ਼ਟ ਦੇਖੇਨ।

ਵੈਖਿ ਵਿਡਾਣੁ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥

ਨਾਨਕ ਬਲੇਨ ਹੇ ਕਰਤਾ! ਤੋਮਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਅਤਯੁਕਤ ਚਮਤਕ੍ਰੁਤ ਭਾਵ ਦੇਖੇ ਆਮਿ ਵਿਸ਼੍ਰਿਤ ਹਐ।

ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਸੁਖੁਮਾਤ੍ਰ ਪੂਰ੍ਣ ਸੋਭਾਗਯਵਾਨ ਤੋਮਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਏਐ ਅਪਰੂਪ ਰਹਸਯਾਕੇ ਬੁਝਾਏ ਪਾਰੇ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਬੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਬੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਬੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਦੇਖਾ ਯਾਯ ਓ ਸ਼ੋਨਾ ਯਾਯ, ਏਐ ਸਬਐ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਅਧੀਨੇਐ, ਭਯ ਓ ਸੁਖੇਰ ਨਿਰਯਾਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇਐ ਹਯ।

ਬੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਬੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥

ਆਕਾਸ਼ੇ, ਪਾਤਾਲੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਐ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਏਵੰ ਏਐ ਸਮਗ੍ਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਅਨੁਰੂਪ।

ਬੁਦਰਤਿ ਵੈਦ ਪੁਰਾਣ ਕਠੋਬਾ ਬੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਦੁਆਰਾਐ ਵੈਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ਼ਰੀਯਤ ਪ੍ਰਭੁਤਿ ਧਰਮੀਯ ਗ੍ਰੰਥੁ ਵਿਦਯਮਾਨ ਏਵੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਸਾਰੇਐ ਸਬਕਿਛੁ ਚਿੰਤਾ ਕਰਾ ਹਯੇਛੇ।

बुदरति धाहा पीहा पैन्हु बुदरति सरष पिआवु ॥

प्रकृति अनुसारैई खाওয়া, पान करा ओ पोशाक परिधान करते हय, प्रकृतिर द्वाराई प्रतेयक प्रेम-अनुभूति गडे ओठे।

बुदरति नाती सिनसी रंणी बुदरति नीअ नहान ॥

प्रकृति अनुसारैई पृथिवीर सकल प्राणीदेर मध्ये प्रजाति, वर्ण ओ प्रकारभेद रयेछे।

बुदरति नेकीआ बुदरति घदीआ बुदरति मातु अडिमातु ॥

प्रकृति अनुसारैई ভালो-मन्द रयेछे, प्रकृति अनुसारैई सम्मान एवं अहंकार रयेछे।

बुदरति पट्टि पाणी घैसंतवु बुदरति यरती धावु ॥

प्रकृति अनुसारैई वायु, जल एवं आगुन रयेछे, प्रकृति अनुसारैई पृथिवी एवं माटि रयेछे।

सभ उेरी बुदरति त्रुं कादिवु करता पाकी नाणी पावु ॥

हे ईश्वर! एई सबई तोमार प्रकृति, तूमि तोमार प्रकृतिर कर्ता ओ स्रष्टा एवं निजेर पवित्र नामेर कारणे तोमार अपार महिमा।

नानक वुक्रमै अंसरि वेधै वरतै उावे उावु ॥२॥

हे नानक! प्रभु निजेर हकूम अनुसारै निजेर सृष्टिके देखेन एवं क्रियाशील राखेन, तिनि सर्वव्यापी एवं निजेर नियम अनुसारै सबकिछु करेन।

पट्टि ॥

पडुडी।

आपीनै उेरा उेरा वै ऐदि उसमरि उट्टिवु सिपाहिआ ॥

मनुष्यजगते भोग-विलास भोगकरे मृत्युर पर निथर सुपे परिणत हय, अर्थां आत्मा छेडे चले याय।

वडा ऐआ दुनीदारु रालि संगलु अडि चलाहिआ ॥

मानुष यखन दुनियार धाँधाय पडे सेगुलिकेई बडु मने करे एगिये चले तखन जीवेर गलाय शिकल वेँधे देओया हय एवं ताके सामनेर दिके ठेले देओया हय।

अरौ करली कीरति वारुणै घरि लेधा करि समझाहिआ ॥

सेखाने जीवेर कर्मेर विवेचना करा हय एवं जीवके बसिये तार हिसेब व्याख्या करा हय।

घाटु न ऐही पट्टिदीही वृष्टि सुनीअै विआ वुआहिआ ॥

यखन जीव शान्ति पाय तखन से कोथाओ जायगा पाय ना, एखन तार कान्नाओ के सुनवे?

मनि अँयै ननमु राहाहिआ ॥३॥

ज्जानहीन मानुष निजेर दुर्लभ जीवनेके बृथाई नष्ट करे। ७।

सलैक मः १ ॥

श्लोक महला। १ ।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

प्रभुर भये सर्वदा वह प्रकारेण वायु प्रवाहित हते থাকे।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ঈশ্বরের ভয়ে লক্ষ নদী প্রবাহিত হয়।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਠੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ওনার ভয়েই আগুন নিজের কাজ করে।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

প্রভুর ভয়েই পৃথিবী ওজনের নিচে চাপা পড়ে থাকে।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਈਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ভগবানের আদেশেই ইন্দ্রদেব মেঘ হয়ে মাথায় বোঝা নিয়ে ঘুরে বেড়ান।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ধর্মরাজ ভয়েই ওনার দরজায় দাঁড়িয়ে থাকে।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥

সূর্য ও চন্দ্র প্রভুর ভয়েই সক্রিয় রয়েছে।

ਕੋਹ ਕਰੌੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

কোটি ক্রোশ চলার পরেও ওনার যাত্রার কোন শেষ নেই।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੂਰ ਨਾਥ ॥

সিদ্ধ, বুদ্ধ, দেবতা এবং নাথ-যোগীরা ঈশ্বরের ভয়েই বিচরণ করেন।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਤਮਾਣੈ ਆਕਾਸ ॥

ভয়েই আকাশ চারিদিকে ছড়িয়ে রয়েছে।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੈਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

প্রভুর ভয়েই, বড় বড় যোদ্ধা, পরাক্রমশালী এবং সৈনিকরা ক্রিয়াশীল থাকে।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

প্রভুর ভয়েই ঝাঁকের পর ঝাঁক জন্ম-মরণ চক্রে ঘুরতে থাকে।

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ভগবান নিজের ভয়েই সকলের ভাগ্য নিশ্চিত করছেন।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

हे नानक! एक सत्यस्वरूप निराकार भगवान्‌ई निर्भीक। १ ॥

ਮਃ ੧ ॥

महला। १।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਠੇਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

हे नानक! एकजनई निराकार प्रभु निःशङ्क, रामे मतो अन्य जीबेराओ प्रभुर पायेर धूलो मात्र।

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

कृष्ण-कानाईयेर लीलार अनेक काहिनी पृथिवीते जनप्रिय एवं अनेक पण्डित व्यक्ति बेद पाठ करेन।

ਕੇਤੇ ਨਚਰਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਰਿ ਮੁਰਿ ਪੂਰਿ ਤਾਲ ॥

अनेक भिक्षुक नर्तक हये बारबार ताले ताले नृत्य करे।

ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਛਰਿ ਬਾਜ਼ਾਰ ॥

रासधारी बाजारे एसे मिथे रास देखाय।

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

तारा राजा-रानि सेजे गान करे एवं उल्टा-पालटा कथा बले।

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

तारा लाख टाका मुल्ये कानेर दुल एवं लाख टाकार हार परे।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

हे नानक! येई शरीरे तारा अलंकार परिधान करे, सेई शरीर तो छाई हये याय।

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਫੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

निष्क कथार माध्यमेई ज्ञान अर्जित हय ना, एई सम्पर्के कथा बला लोहार मतन कठिन।

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਠੇਰ ਵਿਕਸਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

যদি ভগবানের কৃপা থাকে তবেই জ্ঞান লাভ হয়, অন্য চতুরতা এবং ছল-কপট তো বিনষ্ট করে দেয় ॥ ২।

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

যদি দয়াময় ভগবান করুণা-দৃষ্টি প্রদান করেন তবে ওনার কৃপায় প্রকৃত গুরুর লাভ হয়।

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਏਹੇ ਜੀਵਾਤਮਾ ਬਹੁ ਜਨਮ ਧਰੇ ਜਨਮਚਕ੍ਰੇਰ ਆਵਰੇ ਘੁਰੇ ਵੇਡਾਏ, ਕਿੰਨੁ ਸਤਗੁਰੁਰ ਆਸ਼੍ਰਏ ਆਸਾਏ
ਸਤਗੁਰੁ ਤਾਕੇ ਸਬਦੇਰ ਪਾਰਠਕਏ ਸ਼ੋਨਾਲੇਨ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਏਹੇ ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਸਕਲ ਮਾਨੁਸ਼! ਮਨੁ ਦਿਏ ਸ਼ੋਨੋ, ਸਤਗੁਰੁਰ ਮਤੋ ਬ੍ਰਹੰ ਆਰੁ ਕੇਉ ਨੇਏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਏਏ ਬਯਕ੍ਤਿ ਨਿਏਰ ਮਨੁ ਥੇਕੇ ਅਹੰਕਾਰੁ ਦੂਰੁ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਸੇ ਸਤਗੁਰੁਰ ਸਾਙਘਾ ਪਾਏ ਏਬੰ
ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਗੁਰੁਰੁ ਮਾਧਏ ਸੇ ਸਤਯਕੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਗੁਰੁਏ ਸਤਏਰ ਰਹਸਯਕੇ ਬਯਾਥਯਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇਨ। ੪।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ਮਹਲਾ। ੧।

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਰੁ ਕੰਨੁ ਗੋਪਾਲੁ ॥

(ਰਾਸਧਾਰੀਰਾ ਏਮਨੁ ਰਾਸੁ ਕਰੇ, ਤੇਮਨੁਏ ਈਸ਼ੁਰੇਰਗੁ ਰਾਸਲੀਲਾ ਹਚੇ।) ਏਏ ਰਾਸਲੀਲਾਏ ਗੋਪੀਰਾ
ਘੰਟਾਰੁ ਪਰੁ ਘੰਟਾ ਨ੍ਰੁਤਯ ਕਰੇ ਏਬੰ ਸਮਸੁਤੁ ਪ੍ਰਹਰੁ ਕ੍ਰੁਸ਼ੰ -ਗੋਪਾਲੁ ਉਪਸ਼ਿਤੁ ਥਾਕੇ।

ਗਰੁਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਬਾਯੁ, ਯੁਲੁ ਏਬੰ ਆਗੁਨੁ ਏਏ ਰਾਸੁ ਲੀਲਾਰੁ ਚਰਿਤ੍ਰਗੁਲਿਰੁ ਅਲਙਕਾਰੁ ਗੁ ਸੂਰਯੁ ਏਬੰ ਚੰਦ੍ਰੁ ਚੁਦ੍ਰਾਬੇਸਧਾਰੀ
ਅਭਿਨੇਤਾ।

ਸਗਲੀ ਪਰਤੀ ਮਾਲੁ ਪਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬੁ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਸਮਗ੍ਰੁ ਪ੍ਰਥਿਵੀ ਨਾਟਯਕਾਰਦੇਰੁ ਧਨੁ, ਸੰਸਪਦੁ ਕਿੰਨੁ ਏਏ ਸਬਏ ਯੁਙਗਾਲੁ ਮਾਤ੍ਰੁ।

ਨਾਨਕੁ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨੁ ਵਿਹੁਣੀ ਖਾਇ ਗਾਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

ਏਹੇ ਨਾਨਕੁ! ਯੁਙਗਾਨਹੀਨੁ ਬਿਸੁਘੁ ਏਏ ਨਾਟਕੇ ਲੁਠਿਤੁ ਹਏ ਯਾਏ ਏਬੰ ਯਮਦੂਤੁ ਸੇਟਾਕੇ ਨਿਏਰੁ ਸ਼ਿਕਾਰੁ
ਬਾਨਿਏ ਨੇਏ। ੧।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰੁ ॥

(ਸਮਾਯੇਰੁ ਅਦੁਭੁਦੁ ਬਿਙਸ਼ਨਾ ਏਏ ਏ) ਸ਼ਿਸ਼ਯਰਾ ਤਾਲੁ ਦਿਤੇ ਥਾਕੇ ਏਬੰ ਤਾਦੇਰੁ ਗੁਰੁ ਨ੍ਰੁਤਯ ਕਰੇ।

ਏਰੁ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ ਸਿਰੁ ॥

ਤਾਰਾ ਘੁਗੁਰੁ ਵੇਠੇ ਨਿਏਦੇਰੁ ਪਾ ਦੁਲਾਤੇ ਥਾਕੇ ਏਬੰ ਆਨੰਦੁ ਮੰਤੁ ਹਏ ਨਿਏਦੇਰੁ ਮਾਥਾ ਘੁਰਾਤੇ
ਥਾਕੇ।

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

ਤਾਂਦੇਰ ਮਾਥਾਰ ਓਪਰੇ ਚੁਲੇ ਉਡੇ ਉਡੇ ਖੁਲੋ ਪਏ।

ਵੇਖੈ ਲੇਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਐਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੇਖੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਹਾਸੇ ਏਵੰਗ ਵਾਡਿ ਚਲੇ ਯਾਯ।

ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਿ ਤਾਲ ॥

ਕੁਟਿਰਿ ਯਨ੍ਯ ਤਾੜਾ ਐਹੈ ਤਾਲ ਮੇਲਾਤੇ ਥਾਕੇ।

ਆਪੁ ਪਛਾੜਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇ ਨਿਯੇਕੇ ਮਾਟਿਰਿ ਉਪਰਿ ਰੇਖੇ ਆਨੁਗਤ੍ਯ ਸ਼੍ਰੀਕਾਰਿ ਕਰੇ।

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥

(ਯੋਗਤੇਰ ਮਝੇ ਨਾਟ੍ਯ ਪਰਿਵੇਸ਼ਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਣੀਰਾ) ਗੋਪੀ ਓ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪੇ ਗਾਨ ਗਾਯ।

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਸੀਤਾ, ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰੂਪੇ ਓ ਗਾਨ ਗਾਯ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਕਿੰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰਿ, ਨਿਰਾਕਾਰਿ ਪ੍ਰਭੂਰਿ ਨਾਮੈ ਸਤ੍ਯ।

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਯਿਨਿ ਸਮਗ੍ਰ ਮਹਾਵਿਸ਼੍ਵ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ।

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ ॥

ਯੇਹੈ ਸਕਲ ਭਕੁਤੇਰ ਸੋਭਾਗ੍ਯ ਹਯ, ਤਾਰਾਹੈ ਪ੍ਰਭੂਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ।

ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਯਾਦੇਰ ਅੰਤਰੇ ਪ੍ਰਭੂਰਿ ਭਾਲੋਵਾਸਾਰਿ ਪ੍ਰਤਿ ਆਕਾਙ੍ਖਾ ਥਾਕੇ, ਤਾਦੇਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੁੰਦਰਿ ਹਯ।

ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਯਾਰਾ ਗੁਰੂਰਿ ਆਦਰ੍ਸ਼ ਥੇਕੇ ਐਹੈ ਸਿਖਿਆ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇਛੇ,

ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥

ਕਰੁਣਾਮਯ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਯੇਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰਿ ਘਰਾ ਤਾਦੇਰਿ ਪਰਿਤ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ।

ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥

ਅਨੇਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ, ਚਰਕਾ, ਕਲ ਏਵੰਗ ਚਾਕਾ ਰਯੇਛੇ।

ਥਲ ਵਾਰਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥

ਮਾਰੁਥਾਲੇਰਿ ਘੁਰਿਕਾਢੁ ਚਿਰੰਜਨ।

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥

ਅਨੇਕ ਲਦਰੂ, ਮਾਧਨਿ ਏਵੰ ਸਸਯ ਨਿਝਾਸ਼ਨੇਰ ਜਨਯ ਬਠ੍ਰ ਰਯੇਛੇ।

ਪੰਖੀ ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ ॥

ਪਾਖਿ ਵਿਚਰਯ ਕਰਾਰ ਸਮਯ ਦਮ ਨੇਯ ਨਾ।

ਸੂਐ ਚਾਰਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ ॥

ਅਨੇਕ ਬਠ੍ਰ ਲੋਹਾਰ ਸਿਕੇ ਚਡਿਯੇ ਘੋਰਾਨੋ ਹਯੇ ਥਾਕੇ।

ਨਾਨਕ ਭਉਦਿਆ ਗਾਣਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਿਚਰਯਕਾਰੀਦੇਰ ਏਵੰ ਬਠ੍ਰੇਰ ਗਯਨਾਰ ਕੋਨੋ ਸੇਬ ਨੇਯ।

ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੇਇ ॥

ਯੇਯੇ ਜੀਵ ਮਾਯਾਰ ਬਠ੍ਰਨੇ ਵਾਂਘਾ ਪਡੇ ਯਾਯ, ਧਰਮਰਾਜ ਤਾਦੇਰਕੇ ਸੇਯੇ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਘੋਰਾਤੇ ਥਾਕੇਨ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਤੋਕ ਜੀਵਯੇ ਨਿਯੇਰ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਨ੍ਰਤਯ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥

ਦੁਨਿਯਾਰ ਮਾਯਾਜਾਲੇ ਵਾਂਘਾ ਪਡੇ ਯਾਰਾ ਨ੍ਰਤਯ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਹਾਸੇ, ਤਾਰਾ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁਰ ਸਮਯ ਕਾੰਦੇ।

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਯ ਨ ਰੋਹਿ ॥

ਤਾਰਾ ਉਡੇ ਗਿਯੇਓ ਵਾਂਘਤੇ ਪਾਰੇਨਿ, ਏਵੰ ਨਾ ਕੋਨੋ ਕ੍ਰਤਿਯ ਅਰ੍ਯਨ ਕਰਤੇ ਪੇਰੇਛੇ।

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨ੍ਰਤਯ ਏਵੰ ਲਾਫਾਲਾਫਿ ਕਰਾ ਮਨੇਰ ਆਵੇਗਮਾਠ੍ਰੇ।

ਨਾਨਕ ਸਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਦੇਰ ਅਠ੍ਰੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਭਯ ਵਿਦਯਮਾਨ, ਤਾਦੇਰ ਅਠ੍ਰੇਯੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਲੋਵਾਸਾ ਆਛੇ।
੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉਡੀ

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੋਮਾਰ ਨਾਮ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਰ ਤੋਮਾਰ ਨਾਮ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਰਕੇ ਯਾਯ ਨਾ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਨੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਜੀਵਨ ਏਵੰ ਦੇਹ ਸੇਯੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਾਨ, ਤਿਨਿ ਯੇਘੁਲਿ ਦੇਨ, ਜੀਵ ਸੇਘੁਲਿਯੇ ਖਾਦਯ ਹਿਸੇਵੇ ਗ੍ਰਹਯ ਕਰੇ।
ਅਨਯ ਕਿਛੁ ਵਲਾ ਅਠ੍ਰੀਨ।

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

हे जीव! यदि तूमी निजेर भालो चाओ तवे पुण्य काज करो एवं तूछ (बिनयी) बलार अर्थ बिनयी থাকते हवे।

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਈ ਆਈਐ ॥

एकजन प्रबल शक्तिशाली व्यक्ति वार्धक्यके दूरे राखते चाईलेओ वार्धक्य निजेर छद्मवेश धारण करे एसे हाजिर हवेई।

ਕੈ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

যখন মানুষের জীবনের সময় পূর্ণ হয়, তখন আর কেউ পৃথিবীতে থাকতে পারে না, অর্থাৎ আয়ু পূর্ণ হওয়ার পর মৃত্যুই প্রাপ্ত হয়। ৫।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

श्लोक महला। १।

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

मुसलमानদের শরীয়তের প্রশংসা সবচেয়ে বেশি ভালো লাগে এবং তারা এই গ্রন্থ পাঠ করেই বিচার করে (অর্থাৎ শরীয়তকে উন্নত মনে করে তাকেই আইন হিসেবে বিবেচনা করে)।

ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥

মুসলমানদের এই বিশ্বাস যে আল্লাহর প্রিয় বান্দা তিনিই যে আল্লাহকে দেখার জন্য শরীয়তের বিধিনিষেধের অধীনস্থ থাকে।

ਵਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥

हिन्दू शास्त्र द्वारा प्रशंसित देवताদের স্তুতি করে থাকে, যাদের রূপ অসীম সুন্দর।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥

তারা তীর্থস্থানে স্নান করে, দেবতাদের মূর্তি পূজা-অর্চনা করে এবং চন্দনের সুগন্ধি ব্যবহার করে থাকে।

ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

যোগী সমাধি তৈরি করে নিগুণ প্রভুর ধ্যান করতে থাকে এবং কর্তাকে 'অলক্ষ্য' নামে আহ্বান করতে থাকে।

ਸੁਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

অলক্ষ্য প্রভুর রূপ অত্যন্ত সূক্ষ্ম হয়, ওনার নাম নিরঞ্জন এবং এই জগৎ-ই ওনার দেহস্বরূপ।

ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥

দাতার মনে সন্তোষি উৎপন্ন হয় এবং সে দান প্রদান করার বিষয়ে চিন্তা করতে থাকে।

ਦੇ ਦੇ ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੇਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥

কিন্তু প্রদত্ত দানের ফলস্বরূপ দাতা হাজার গুণ প্রার্থনা করে এবং এই কামনা করে যে জগত তার প্রশংসা করতে থাকুক।

ਚੈਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੁੜਿਆਰਾ ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥

ਚੋਰ, ਬਯਭਿਚਾਰੀ ਓ ਮਿਥਯਾ ਆਚਰਣਕਾਰੀ ਪਾਪੀ ਓ ਦੋਸ਼ਯੁਕਤ ਏਮਨ ਮਾਨੁਸ਼ਓ ਆਛੇ,

ਏਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਏ ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਤਿ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥

ਯਾ ਕਿਛੂ ਓਦੇਰ ਕਾਛੇ ਛਿਲੋ, ਕਰਮ-ਫਲ ਭੋਗ ਕਰੇ ਏਖਾਨ ਥੇਕੇ ਖਾਲਿ ਹਾਠੇਏ ਚਲੇ ਯਾਯ। ਓਰਾ ਕਿ ਕੋਨੋ ਭਾਲੋ ਕਾਯ ਕਰੇਛੇ?

ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥

ਮਹਾਸਮੁਦ੍ਰ, ਪ੍ਰਥਿਵੀ, ਦੇਵਦੇਵੀਰ ਧਾਮ, ਯਗਃ, ਸੂਰਯ, ਚੰਦ੍ਰ ਓ ਨਸ਼ਕ੍ਰੇਰ ਏਏ ਯਗਠੇਰ ਮਥੇ ਅਨਭੁ ਯੀਵ ਰਯੇਛੇ।

ਓਏ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਏ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਤਿ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਏਏ ਪ੍ਰਾਧੀਰਾ ਯਾ ਕਿਛੂ ਬਲੇ, ਤੂਮਿ ਓਦੇਰਕੇ ਯਾਨੋ। ਤੂਮਿਏ ਓਦੇਰ ਭਰਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਙੁਰਾ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਮਹਿਮਾ-ਸੁਬ ਕਰਾਰ ਯਨਯ ਸ਼ੁਧਾਰਠ ਏਵੰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਨਾਮਏ ਠਾਦੇਰ ਆਸ਼੍ਰਯ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਸੇਏ ਙੁਙਬਾਨ ਪਬਿਤ੍ਰ-ਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਪਾਯੇਰ ਧੁਲਿ ਹਯੇ ਰਾਠ-ਦਿਨ ਸਰਵਦਾ ਆਨੰਦੇ ਬਸਬਾਸ ਕਰੇ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਹਆਰ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ ਯਖਨ ਮਾਰਾ ਯਾਯ ਠਖਨ ਠਾਕੇ ਕਬਰ ਦੇਓਯਾ ਹਯ ਏਵੰ ਠਾਰ ਦੇਹ ਮਾਠਿ ਹਯੇ ਯਾਯ, ਕਿਨੁਭੁ ਯਖਨ ਸੇਏ ਮਾਠਿ ਯਖਨ ਕੂਮੋਰੇਰ ਕਾਛੇ ਆਸੇ,

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਏਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸੇ ਠਾਏ ਦਿਯੇ ਬਾਸਨ ਏਵੰ ਏਏ ਠੈਰਿ ਕਰੇ, ਠਖਨ ਏਏ ਯੁਲਭੁ ਮਾਠਿ ਚਿੰਕਾਰ-ਠੇੰਚਾਮੇਚਿ ਕਰਠੇ ਠਾਕੇ।

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਬੇਚਾਰਾ ਮਾਠਿ ਯੁਲਠੇ ਯੁਲਠੇ ਕਾਨਾਕਾਠਿ ਕਰੇ ਏਵੰ ਯੁਲਭੁ ਕਯਲਾਰ ਠਾਰ ਓਪਰ ਏਸੇ ਪਏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੇ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਙੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੀ ਬਲੇਛੇਨ ਯੇਏ ਕਰਠਾ ਪ੍ਰਭੂ ਏਏ ਯਗਃ ਸ੍ਰਿਸ਼ਠਿ ਕਰੇਛੇਨ, ਠਿਨਿਏ ਏਰ ਪਾਰਠਕਯ ਯਾਨੇਨ ਯੇ ਪੋਏਾਨੋ ਭਾਲੋ ਹਬੇ ਨਾਕਿ ਕਬਰ ਦੇਓਯਾ। ੨ ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

প্রকৃত গুরু ব্যতীত কোন মানুষই ভগবান প্রাপ্ত করতে পারে না, এবং না কখনও পারবে কারণ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ভগবান নিজে থেকে সতগুরুর হৃদয়ের মধ্যে রেখেছেন, এই সত্য সরাসরি আমি সকলকে জানিয়েছি।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚੁ ਮੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

যে নিজের মন থেকে জাগতিক আসক্তিকে মুছে ফেলেছে, সে সতগুরুর সঙ্গে সাক্ষাৎ করে মুক্ত হয়েছে।

ਉਤਮੁ ਏਰੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

সর্বোত্তম চিন্তা এই যে, যে নিজের মনকে সত্যের সাথে যুক্ত করেছে, সে জগতের জীবনদাতা প্রভুকে লাভ করেছে। ৬।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

শ্লোক মহলা। ১।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

মানুষ অহংকার নিয়েই দুনিয়ায় এসেছে আর অহংকার নিয়েই দুনিয়া ত্যাগ করেছে।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

সে অহংকারের মধ্যেই জন্মেছে এবং অহংকারের মধ্যেই মৃত্যু বরণ করেছে।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

সে অহংকারের সঙ্গেই কাউকে কিছু দিয়েছিল এবং অহংকারের সঙ্গেই কারোর থেকে কিছু গ্রহণ করেছিল।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

অহংকার থেকেই মানুষ অর্থ উপার্জন করেছিল এবং অহংকারবশতই সেগুলি হারিয়েছিল।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ বੁਝਿਆਰੁ ॥

অহংকারবশতই সে সত্যবাদী এবং মিথ্যাবাদী হয়ে যায়।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

অহংকারের দ্বারাই সে পাপ এবং পুণ্যের কথা চিন্তা করে।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

অহংকারের কারণেই মানুষ নরকে বা স্বর্গে জন্ম নেয়।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਠੈ ॥

অহংকার থেকেই সে কখনো হাসে এবং অহংকারবশতই সে কখনো কাঁদে।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੈ ॥

ਅਹੰਬੋਧ ਥੇਕੇਐ ਓਰ ਬੁਢਿ ਪਾਪੇਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਹਯੇ ਯਾਯ ਏਵੰ ਅਹੰਬੋਧ ਥੇਕੇਐ ਤੀਰ੍ਥ-
ਨਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇ ਨਿਯੇਰ ਪਾਪ ਪਰਿਸੁਢ ਕਰਤੇ ਚਾਯ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਾਤੀ ਨਿਨਸੀ ਧੈ ॥

ਅਹੰਬੋਧ ਥੇਕੇ ਸੇ ਜਾਤ-ਪਾਤਓ ਹਾਰਿਯੇ ਫੇਲੇ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਮਾਨੁਖ ਸੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਦੁਆਰਾਐ ਮੂਰ੍ਥ ਓ ਬੁਢਿਮਾਨ ਹਯ।

ਮੇਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਨਾਣਾ ॥

ਕਿਸੁ ਸੇ ਮੋਖੁ ਓ ਮੁਕਤਿਰ ਤਭੁ (ਰਹਸਯ) ਜਾਨੇ ਨਾ।

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਜਨਯੇ ਸੇ ਮਾਯਾਕੇ ਸਤਯ ਬਲੇ ਮਨੇ ਕਰੇ ਏਵੰ ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਜਨਯੇ ਸੇਗੁਲਿਕੇ
ਗਾਛੇਰ ਛਾਯਾਰ ਮਤੋ ਮਿਥਯਾ ਮਨੇ ਕਰੇ।

ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥

ਅਹੰਕਾਰਬਸ਼ਤਐ ਜੀਵ ਬਾਰਬਾਰ ਬਿਭਿਨ ਪ੍ਰਜਾਤਿਤੇ ਜਨਮ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ।

ਹਉਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੁਝੈ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹਲੇਐ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦੁਯਾਰ ਖੁੰਯੇ ਪਾਓਯਾ ਯਾਯ।

ਗਿਆਨ ਵਿਗੁਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੁਝੈ ॥

ਅਨਯਥਾਯ ਭੁਗਨਹੀਨ ਜੀਵ ਬਿਬਾਦੇ ਜਾਡਿਯੇ ਪਡੇ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰੇ ਮਾਨੁਖੇਰ ਭਾਗੇਰ ਨਿਬਙਕ ਲੇਖਾ ਹਯ।

ਜੇਹਾ ਵੇਖਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਏਕਜਨ ਮਾਨੁਖ ਯੇਮਨ ਨਿਯੇਰ ਆਦਰ੍ਸ਼ ਧਰੇ ਰਾਥੇ, ਤੇਮਨ ਭਾਵੇਐ ਸੇ ਸਤਯਕੇ ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਤੇ ਸੁਰੁ
ਕਰੇ। ੧।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ। ੨।

ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਨਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਸੁਭਾਵ ਏਐ ਯੇ ਮਾਨੁਖ ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਮਧੇਐ ਕਾਯ ਕਰੇ।

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਠਿਰਿ ਠਿਰਿ ਜੇਨੀ ਪਾਇ ॥

ਏਐ ਅਹੰਕਾਰਐ ਜੀਵੇਰ ਬਙਕਨੇਰ ਕਾਰਣ, ਏਐ ਕਾਰਣੇਐ ਜੀਵ ਬਾਰਬਾਰ ਪ੍ਰਜਾਤਿਦੇਰ ਮਧੇ ਬਾਂਧਾ
ਪਡੇ।

ਹਉਮੈ ਵਿਬਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਵਾਸ਼ਟਵੇ ਠਿਕ ਕੋਠਾਯ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਉਠ ਪਨੁ ਹਯ ਏਵੰ ਕਿ ਉਪਾਯੇ ਏਗੁਲਿ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਾ ਯਾਯ।

ਹਉਮੈ ਏਹੈ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਇੱਛਾ ਏਹਿ ਯੇ, ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਕਾਰਨੇ ਮਾਨੁਖ ਨਿਯੇਰ ਅਤੀਤੇਰ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਪਥਫੁਲੈ ਹਤੇ ਥਾਕ।

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੇਗੁ ਹੈ ਦਾਰੁ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਇ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਏਕਾਟਿ ਦੀਰਘਸ਼ਾਯੀ ਬਯਾਥਿ ਤਵੇ ਏਗੁਲਿਰ ਨਿਰਾਮਯੇਰਉ ਉਪਾਯ ਰਯੇਛੇ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥

ਯਦਿ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ, ਤਵੇਹਿ ਮਨੁਖੁ ਗੁਰੁਰ ਕਥਾ ਅਨੁਯਾਯੀ ਕਰਮ ਕਰੇਨ (ਏਟਾਇ ਏਹਿ ਰੋਗੇਰ ਚਿਕਿੰਸਾ)।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕੁ ਬਲੇਨ, ਹੇ ਯੀਵ! ਸ਼ੋਨੋ, ਆਤੁਸੰਘਮੇਰ ਦੁਆਰਾ ਏਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਮਕ ਦੁਃਖਯੁਕਤ ਬਯਾਥਿ ਨਿਰਾਮਯੁ ਹਯੇ ਯਾਯ। (ਸੰਘਮੁ ਬਲਤੇ ਸੁਵੀਨ ਭੋਗ ਏਵੰ ਸੰਪੂਰਨ ਯਾਗੇਰ ਮਥੇ ਆਤੁਨਿਯੁਕਤਯੇਰ ਅਵਸ਼ਾਕੇ ਬੋਝਾਯ) ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਠੀ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਯਿਆਇਆ ॥

ਯੇ ਸੁਖੁਮਾਤ੍ਰੇ ਏਕੁ ਪਰਮੁ ਸਤੋਯੇਰ ਧਯਾਨ ਕਰੇਛੇ, ਸੇਹਿ ਧਾਰਮਿਕੁ ਬਯਕੁਤਿ ਪਰਮਾਤੁਮਾਰ ਸੇਵਾ ਉ ਭਕੁਤਿ ਕਰੇਛੇ।

ਓਨੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਸੇ ਭੁਲੁ ਪਥੇ ਪਾ ਰਾਥੇ ਨਾ ਏਵੰ ਭਾਲੋ ਕਾਯੁ ਕਰੇ ਏਵੰ ਧਰਮੇਰ ਪੁੰਯ ਉਪਾਰਜਨ ਕਰੇ।

ਓਨੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਬੋਰਾ ਖਾਇਆ ॥

ਸੇ ਸੰਸਾਰੇਰ ਬੰਧਨ ਛਿਨੁ ਕਰੇ ਏਵੰ ਸਾਮਾਨਯੁ ਅੰਨ-ਯੁਲੇਹਿ ਸੰਭੁਠੁ ਹਯ।

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤੁ ਦੇਵਹਿ ਚਰਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ੁਰ ! ਤੂਮਿਹਿ ਮਹਾਨੁ ਦਾਤਾ, ਯੇ ਸਰਵਦਾ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਮਹਾਨੁ ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੇ ਮਾਨੁਖੁ ਖਯਾਤਿ ਅਰਜਨ ਕਰੇ। ੭।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕੁ ਮਹਲਾ। ੧।

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪੁਰੁਖਗੁਲਿ, ਗਾਛਗੁਲਿ, ਤੀਰਥਗੁਲਿ, ਉਪਕੂਲਗੁਲਿ, ਮੇਘਗੁਲਿ, ਮਾਠਗੁਲਿ,

ਦੀਪਾਂ ਲੇਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂ ॥

ਦੀਪਗੁਲਿ, ਜਗਗੁਲਿ, ਵ੍ਰੁਤਗੁਲਿ, ਖੌ-ਬ੍ਰਸ਼ਮਾਗੁਲਿ,

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂ ॥

ਆਂਦਾਜ, ਜੇਰਾਜ, ਸ਼ੇਦਜ਼ ਏਵੰ ਉਂਦਿਯ,

ਸੈ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਰ ॥

ਹ੍ਰਦ, ਪਾਹਾਡੇ ਵਸਵਾਸਕਾਰੀ ਸਕਲ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਸੰਖਯਾ ਕਤ ਸੇਗੁਲਿ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਇ ਜਾਨੇ।

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਰ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰਈ ਜੀਵ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕ'ਰੇ ਤਾਦੇਰ ਭਰਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇਨ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਰ ॥

ਯੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਮਹਾਵਿਸ਼ਵ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਚੇਨ ਤਿਨਿਏ ਏਦੇਰ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਦੇਖਾਸ਼ੋਨਾ ਕਰੇਨ।

ਸੈ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਯੇ ਕਰਤਾ ਜਗਗੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਚੇਨ ਤਿਨਿ ਏਦੇਰਕੇ ਨਿਯੇ ਨਿਯੇਏ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇਨ।

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਸੇਏ ਈਸ਼ਵਰ ਕਲਯਾਣਮਯ, ਓਨਾਕੇ ਆਮਾਰ ਸ਼ਤ-ਸ਼ਤ ਪ੍ਰਧਾਮ ਜਾਨਾਏ। ਓਨਾਰ ਦਰਵਾਰ ਅਟਲ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਵਿਆ ਟਿਕਾ ਵਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤਯ ਨਾਮੇਰ ਆਰਾਧਨਾ ਵਯਤੀਤ ਤਿਲਕ ਓ ਜਨੇਊ (ਤਿਨ ਧਾਗਾਰ ਏਕਾਟਿ ਸੂਤੋ) ਪਰਾਰ ਅਰਥ ਕੀ? ੧।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਲਖ ਨੈਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਲਖ ਲਖ ਸੰਕਰਮ, ਪੁੰਨਯ, ਲਖ ਪੁੰਨਯ ਯਦਿ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਾ ਹਯ, ਲਖ ਸ਼ੁਭਤਿ, ਲਖ ਭ੍ਰਾਣ-ਧਯਾਨ ਏਵੰ ਪੁਰਾਣ ਪਾਠ ਕਰਾ ਹਯ, ਤਵੁਓ ਸਬ ਵ੍ਰਥਾ ਹਯ।

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥

ਤੀਰਥਾਦ੍ਰਾਯ ਗਿਯੇ ਲਖ ਲਖ ਤਪਸਯਾ ਕਰਲੇ ਏਵੰ ਵਨੇ ਗਿਯੇ ਸਹਜ ਯੋਗ ਕਰਲੇਓ,

ਲਖ ਸੁਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ॥

ਯੁਧੇ ਗਿਯੇ ਯਦਿ ਲਖਾਧਿਕ ਵਾਲੁਵਲ-ਪਰਾਕ੍ਰਮਸ਼ੀਲਤਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਹਯ ਏਵੰ ਯੁਧਾਕ੍ਸ਼ੇਤ੍ਰੇ ਵੀਰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯ,

ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਲਖ ਲਖ ਸ਼ਰੀਰਿ ਥੇਕੇ ਸੋਭਾ, ਲਖ ਲਖ ਭਵਨ-ਧਿਆਨ, ਪੁਰਾਣ ਪਾਠ ਕਰਲੇਓ ਸਭ ਵ੍ਥਾ ਹਯ।

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਕਾਰਣ ਥੇਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਹਿ ਜਗਣ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਛੇਨ, ਤਿਨਿਹੈ ਜੀਵੇਰ ਜਨਮ-ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਿਰਧਾਰਣ ਕਰੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਰ ਕ੍ਰਪਾਹੈ (ਦਯਾਲੂ) ਸਤ੍ਯੇਰ ਚਿਹ, ਅਨਯ ਸਕਲ ਚਤੁਰ ਕੋਸ਼ਲ ਮਿਥਯਾ। ੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੂੰਮਿਹੈ ਏਕਜਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂ, ਥਿਨਿ ਚੁਡਾਂਭ ਸਤ੍ਯੇਰ ਪ੍ਰਸਾਰ ਘਟਿਯੇਛੇਨ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਥਾਕੇ ਤੂੰਮਿ (ਸਤ੍ਯ) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੋ, ਸੇਹੈ ਸਤ੍ਯਕੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੇ ਏਵੰ ਸੇ ਸਤ੍ਯੇਰ ਕਰਮ ਕਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਥੇ ਜੀਵ ਸਤਗੁਰੂਕੇ ਪਾਯ, ਸੇ ਸਤ੍ਯਕੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੇ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗੁਰੂ ਤਾਰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਸਤ੍ਯਕੇ ਸੁਥਾਪਨ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਕਿਸੁ ਮੁੱਖ ਬਯਕ੍ਤਿ ਸਤ੍ਯਕੇ ਜਾਨੇ ਨਾ, ਹ੍ਰਦਯਹੀਨ ਹੋਯਾਰ ਫਲੇ ਸੇ ਤਾਰ ਜਨਮਕੇ ਵ੍ਥਾਹੈ ਹਾਰਿਯੇ ਫੇਲੇ।

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੈ ਆਇਆ ॥੮॥

ਕੇਨ ਏਮਨ ਮਾਨੁਸ ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਏਸੇਛੇ? ੮।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਾਡੀ ਲਈਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਥਾਦਿ ਏਕਗਾਡਿ ਵਹੈ ਪਡੇ ਨੇਓਯਾ ਥਾਯ, ਸਕਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਯੇਰ ਵਹੈ ਅਧਯਨ ਕਰੇ ਨੇਓਯਾ ਥਾਯ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਾਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਥਾਦਿ ਪਡੇ-ਪਡੇ ਵਹੈਯੇਰ ਢਾਕਾ ਭਰਿ ਕਰੇ ਨੇਓਯਾ ਥਾਯ, ਥਾਦਿ ਪਡੇ-ਪਡੇ ਢਾਕਿਯੇ ਭਰੇ ਨੇਓਯਾ ਥਾਯ।

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਥਾਤਹੈ ਵਹ੍ਰ ਜੂਢੇ ਪਡਾਸੁਨਾ ਕਰਾ ਹੋਕ, ਥਾਤਹੈ ਮਾਸ ਜੂਢੇ ਪਡਾਸੁਨਾ ਕਰਾ ਹੋਕ।

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਯਤੈ ਸਾਰਾਜੀਵਨ ਜੁਠੇ ਪੜਾਸੁਨਾ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ, ਜੀਵਨੇਰ ਸ਼ਾਸ ਥਾਕਾ ਪਰਯੁਕਤ ਪੜਾਸੁਨਾ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

ਕਿਸੁੁ ਹੈ ਨਾਨਕ! ਸਤੋਰ ਦਰਬਾਰੇ ਏਕਟਾਇ ਕਥਾ ਮਜੂਤ ਰਯੇਛੇ, ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ ਅਰਧ ਕਰਾ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਭਾਗੇਰ ਖਾਤਾਯ ਲੇਖਾ ਥਾਕੇ, ਬਾਕਿ ਸਬ ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਜਨਯ ਨਠੁ ਕਰਾ ਹਯ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਯਤਬੇਸ਼ਿ ਲੇਖਾ-ਪੜਾ ਕਰੇ, ਸੇ ਤਤ ਬੇਸ਼ਿ ਦੁਃਖੇ ਪੁੜਤੇ ਥਾਕੇ।

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ ਤੇਤੇ ਲਵਿਆ ॥

ਸੇ ਯਤ ਬੇਸ਼ਿ ਤੀਰਥਾਤ੍ਰਾਯ ਪਥਭ੍ਰਸ਼ਟੁ ਹਬੇ, ਤਤ ਬੇਸ਼ਿ ਸੇ ਨਿਰਥਕ ਕਥਾ ਬਲਤੇ ਥਾਕੇ।

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਵੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਯਤ ਬੇਸ਼ਿ ਧਰਮੀਯ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰਬੇ, ਸੇ ਤਤ ਬੇਸ਼ਿ ਸ਼ਰੀਰਕੇ ਦੁਰਬਿਸ਼ਹ ਕਰੇ ਤੋਲੇ।

ਸਹੁ ਵੈ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਹੈ ਜੀਵ! ਏਖਨ ਤੂਮਿ ਨਿਜੇਰ ਕਰਮੇਰ ਫਲ ਭੋਗ ਕਰੋ।

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਯੇ ਬਯਕੁਤਿ ਖਾਬਾਰ ਖਾਯ ਨਾ, ਸੇ ਜੀਵਨੇ ਵੈਛੇ ਥਾਕਾਰ ਸ਼ਵਾਦ ਹਾਰਿਯੇ ਫੇਲੇ।

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਦੁਇਤਭਾਬੇ ਪੜੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਖੁਬ ਦੁਃਖੀ ਹਯ।

ਬਸਤੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਯੇ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰੇ ਨਾ, ਸੇ ਦਿਨਰਾਤ ਕਠੁ ਪਾਯ।

ਮੈਨਿ ਵਿਗੁੜਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ ॥

ਨੀਰਬਤਾ ਪਾਲਨ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਧਵੰਸ ਹਯ। ਗੁਰੁ ਬਯਤੀਤ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਯ ਘੁਮਿਯੇ ਥਾਕਾ ਬਯਕੁਤਿ ਕਿਭਾਬੇ ਜਾਗਤੇ ਪਾਰੇ।

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਯੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਖਾਲਿ ਪਾਯੇ ਹਾਠੇ, ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਕਰਮੇਰ ਫਲ ਭੋਗ ਕਰੇ।

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਯੇ ਲੋਕ ਅਖਾਦਯ ਮਯਲਾ ਖੇਯੇ ਵਾਠੇ ਏਵੰ ਤਾਠੇ ਮਾਥਾਯ ਛਾਈ ਟੇਲੇ ਦੇਯ,

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਸੇਠੀ ਮੂਰਖ ਅਨਕ ਨਿਯੇਰ ਮਾਨ-ਸਮਾਨ ਹਾਰਾਯ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਛਾਡਾ ਕਿਛੁਐ ਗ੍ਰਹਣਯੋਗਯ ਨਯ।

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਤਿਨਿ ਯਯਲ, ਕਬਰਸਥਾਨ ਏਵੰ ਸਮਾਨ ਘਾਟੇ ਥਾਕੇਨ।

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥

ਅਯੁ ਮਾਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਯਾਨਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ ਏਵੰ ਤਾਰਪਰ ਅਨੁਤਪੁ ਹਯ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਯੇ ਸਤਗੁਰੁਰ ਸਾਯਾਯ, ਸੇ ਸੁਖ ਲਾਭ ਕਰੇ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਏਵੰ ਹਰਿਰ ਨਾਮਕੇ ਨਿਯੇਰ ਮਨੇ ਸਥਾਨ ਦੇਯ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁਰ ਕ੍ਰੁਪਾ-ਦ੍ਰੁਸ਼ਟਿਏ ਸਬਕਿਛੁ ਅਰ੍ਯਨ ਕਰਾ ਯਾਯ।

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ਸੇ ਆਸਾ-ਦੁਸ਼ਚਿੰਤਾ ਥੇਕੇ ਅਨਾਸਯੁ ਹਯੇ ਪਏ ਏਵੰ ਬ੍ਰਹਮਾ-ਸ਼ਬਦ ਘੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰਕੇ ਯੁਲਿਯੇ ਦੇਯ।
੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੇਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ੁਰ ! ਭਯੁ ਤੋਮਾਰ ਮਨੇਰ ਖੁਬ ਪ੍ਰਿਯ, ਯਾਰਾ ਤੋਮਾਰ ਘੁਰੇ ਭਯਨ-ਕੀਰਤਨ ਗਾਯਾਰ ਸਮਯ ਖੁਬ ਸੁਨਦਰ ਲਾਗੇ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਵੈਅ ਨ ਲਹਨੀ ਯਾਵਦੇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਾਗਯਹੀਨ ਮਾਨੁਖਰਾ ਪ੍ਰਭੁਰ ਕ੍ਰੁਪਾ-ਦ੍ਰੁਸ਼ਟਿ ਛਾਡਾ ਓਨਾਰ ਘੁਰੇ ਆਸ੍ਰਯ ਪਾਯ ਨਾ ਏਵੰ ਤਰਾ ਚਾਰਿਦਿਕੇ ਘੁਰੇ ਬੇਡਾਯ।

ਏਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਾਣਾਇਦੇ ॥

ਕਿਛੁ ਲੋਕ ਨਿਯੇਦੇਰ ਉਤਸਕੇ (ਈਸ਼ੁਰ) ਚਿਨਤੇ ਪਾਰੇਨਾ ਏਵੰ ਅਕਾਰਯੇਐ ਨਿਯੇਦੇਰ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇਖਾਯ।

ਹਉ ਛਾਣੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਆਮਿ ਨੀਚੁ ਯਾਤੇਰ ਤੁਛ ਮਾਨੁਖ, ਬਾਕਿਰਾ ਨਿਯੇਦੇਰ ਨਿਯੇਦੇਰਕੇ ਉਤਕ੍ਰੁਸ਼ਟ ਯਾਤਿ ਬਲੇ ਮਨ ਕਰੇ।

ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਏ ॥੯॥

हे ईश्वर! আমি তাদের সঙ্গে প্রার্থনা করি, যারা তোমার ধ্যান-অনুচিন্তন করে। ৬

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

শ্লোক মহলা। ১।

ਬੂੜੁ ਰਾਜਾ ਬੂੜੁ ਪਰਜਾ ਬੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

রাজা মিথ্যা, প্রজা মিথ্যা, এই সারা পৃথিবী মিথ্যা,

ਬੂੜੁ ਮੰਡਪੁ ਬੂੜੁ ਮਾਰੀ ਬੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

রাজাদের মণ্ডপ ও প্রাসাদ মিথ্যা এবং প্রতারণাই মাত্র,

ਬੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਬੂੜੁ ਰੁਪਾ ਬੂੜੁ ਪੈਨ੍ਣਹਾਰੁ ॥

স্বর্ণ-রূপা মিথ্যা এবং এগুলির পরিধানকারীরাও ভুল।

ਬੂੜੁ ਕਾਇਆ ਬੂੜੁ ਕਪੜੁ ਬੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

এই দেহ, বস্ত্র ও অপার রূপ সবই মিথ্যা।

ਬੂੜੁ ਮੀਆ ਬੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥

স্বামী-স্ত্রী শুধুই মিথ্যা রূপ, কারণ দুজনেই লালসায় বাঁধা পড়ে নষ্ট হয়ে যায়।

ਬੂੜਿ বੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥

মিথ্যাবাদী মানুষ মিথ্যা ভালোবাসে আর কর্তারূপী প্রভুকে ভুলে যায়।

ਵਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਏਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

আমি কার সঙ্গে বন্ধুত্ব করবো? কারণ এই জগৎ ধ্বংসশীল।

ਬੂੜੁ ਸਿਠਾ ਬੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਬੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥

মিথ্যা মিষ্টি গুড়, মিথ্যা মিষ্টি মধু, শধু মিথ্যাই অসংখ্য জীবকে নরকে নিমজ্জিত করে।

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੈਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਬੂੜੈ ਬੂੜੁ ॥੧॥

নানক ভগবানের কাছে প্রার্থনা করে বলে, হে পরম সত্য! তুমি ছাড়া এই সমগ্র পৃথিবী মিথ্যে।

১ ॥

ਮਃ ੧ ॥

মহলা। ১।

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਠੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥

সত্য-কে তখনই জানা যায় যখন সত্য মানুষের অন্তরে থাকে।

ਬੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥

তার মিথ্যার ময়লা দূর হয় এবং সে নিজের শরীরকে শুদ্ধ করে নেয়।

सबु त्रु पतु न्नाहीअै न्ना सचि यरु पिआतु ॥

मानुष सत्यके (प्रभुके) भालोवासलेई सत्यके जानते पारे।

नातु सुचि मनु ररसीअै त्रु पाए मेध दुआतु ॥

भगवानेर नाम शुनले मन यखन प्रसन्न हय, तखनई आत्मा मोक्षेर द्वार लाभ करे।

सबु त्रु पतु न्नाहीअै न्ना नुगाति न्नाई नीतु ॥

सत्येर बोध तखनई हय यखन मानुष ईश्वर-साक्षातेर पद्कति बुवाते पारे।

यरति कायिआ सायि कै विचि ऐयि करतु घीतु ॥

देहेर न्याय पृथिवीके साजिये से एखाने कर्ता प्रभुर नामेर बीज वपन करे देय।

सबु त्रु पतु न्नाहीअै न्ना सिध सची लेयि ॥

प्रकृत शिक्षा लाभ करलेई सत्यके जाना यय।

दयिआ न्नाई नीअ वी विहू पुनु दानु करेयि ॥

तिनि जीवेर प्रति सदय हन एवं सामर्थ्य अनुयायी दान-पूण्य करेन।

सबु त्रु पतु न्नाहीअै न्ना आतम त्रीरघि करे निवासु ॥

सत्यके तो तखनई जाना यावे, यखन से निजेर आत्माके तीर्थ-स्थाने अवस्थान करावे।

सतिगुरु नै पुढि कै घरि ररु करे निवासु ॥

से सतगुरुर काछे जिज्जासा करे, उपदेश प्राप्त करे, वसे एवं वसवास करे।

सबु सभना ऐयि दानु पाय कट्टे ऐयि ॥

सत्य सकलेर जन्य एकटि ओषुधेर मतन, या पापके परिष्कार करे बाईरे निष्केप करे देय।

नानरु वधाई घेनती निन सबु पलै ऐयि ॥२॥

नानक तादेर काछे अनुरोध करे, यादेर बूके सत्य विद्यमान। २।

पतुड़ी ॥

पउडी

दानु मरिंडा उली धारु ने मिलै त्रु मसतकि लायीअै ॥

आमार मन साधुदेर चरण-धूलिेर दान प्रार्थना करे, यदि सेटा पाओया यय ताहले आमि माथाय लागारो।

बुडा लालरु हडीअै ऐयि यिअ मनि अलधु यिआयीअै ॥

मिथ्या लोभ त्याग करे आमारदेर एक चिन्ते भगवानेर ध्यान करा उचित।

हलु उवेरु पायीअै नेवेरी वार वमायीअै ॥

येमन कर्म आमार करि तेमनई फल आ मरा प्राप्त करि।

ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੁੜਿ ਤਿਨ੍ਹ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

এমন কর্ম যদি প্রথম থেকেই লেখা থাকে, তাহলে মানুষের সাধুদের পায়ের ধুলো প্রাপ্ত হয়।

ਮਤਿ ਬੇੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਬਲ੍ਹ ਬੁਢਿਰ ਫਲਬਰੂਪ ਆਮਰਾ ਸੇਵਾਰ ਫਲ ਹਾਰਾਇ। ੧੦।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਵੁੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

এখন সত্যের দুর্ভিক্ষ চলছে, অর্থাৎ সত্য বিলুপ্ত হয়ে গেছে এবং মিথ্যার প্রসার ঘটেছে এই কলিযুগের কালিমা মানুষকে দিশেহারা করে তুলেছে।

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਾਵੈ ਦਾਲਿ ॥

যারা ভগবানের নামের বীজ বপন করেছিল তারা মান-সম্মানের সঙ্গে (পৃথিবী) থেকে চলে গেছে, কিন্তু এখন টুকরো হয়ে যাওয়া (নামের) বীজ থেকে অঙ্কুরিত হবে কী করে?

ਜੇ ਏਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਾਵੈ ਰੁਤੀ ਹੁ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

যদি বীজ পুষ্ট হয় এবং আবহাওয়া মনোরম হলে সেগুলি অঙ্কুরিত হতে পারে।

ਨਾਨਕ ਪਾਠੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਠੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

হে নানক! যদি রঙের ব্যবহার না করা হয় তাহলে নতুন কাপড়ে রং করা যায় না।

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

যদি শরীরে লজ্জার রঙ লাগিয়ে দেওয়া হয় তাহলে প্রভুর ভয়েতে পাপ ধুয়ে উজ্জ্বল হয়ে যায়।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਘੈ ਵੁੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

হে নানক! মানুষ যদি ভগবানের ভক্তিতে রঙিন হয়, তবে মিথ্যা তাকে কাছে থেকেও স্পর্শ করতে পারে না। ১ ॥

ਮਃ ੧ ॥

মহলা। ১।

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਮਾ ਮਰਤਾ বੁੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥

লোভ এবং পাপ উভয়ই রাজা এবং মন্ত্রী আর মিথ্যা প্রধান হয়ে বসে রয়েছে।

ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਚਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

মানুষ বসে বসে মন্দ বাজি ধরা নিয়ে চিন্তা করে।

ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਵੁਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੈ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

অন্ধ প্রজারা জ্ঞানহীন হয় এবং মৃতের ন্যায় নীরবে অন্যায়ে সহ্য করে।

ਗਿਆਨੀ ਨਜ਼ਰਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਰਾਤੁ ॥

ਭਗੀਰਾ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰੇ, ਵਾਦਯਬੰਨ ਵਾਜਾਯ ਏਵੰ ਬਿਭਿੰਨ ਰੂਪੇ ਅਙ੍ਗਸਯੁਕਤਾ ਕਰੇ।

ਉਚੈ ਰੂਕਹਿ ਵਾਦਾ ਗਾਵਹਿ ਜੇਯਾ ਕਾ ਵੀਰਾਤੁ ॥

ਤਾਰਾ ਉਚਸ਼ਵਰੇ ਡਾਕਤੇ ਥਾਕੇ ਏਵੰ ਯੁਕ੍ਰੇ ਕਵਿਤਾ ਏਵੰ ਯੋਕ੍ਰਾਦੇਰ ਕਾਹਿਨੀ ਸ਼ੋਨਾਤੇ ਥਾਕੇ।

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਵਿਕਮਤਿ ਰੁਜ਼ਤਿ ਸੰਨੈ ਕਰਹਿ ਖਿਆਤੁ ॥

ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਨਿਯੇਰ ਚਤੁਰਤਾ ਏਵੰ ਵਿਵਾਦੇਰ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੇ, ਤਾਰ ਕੇਵਲ ਅਰਥੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਲੋਵਾਸਾ ਆਛੇ।

ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੇਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਧਾਰਮਿਕ ਲੋਕੇਰਾ ਧਰਮਕਰਮ ਕਰੇ ਏਵੰ ਮੋਕ੍ਸ਼ ਕਾਮਨਾ ਕਰੇ।

ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛਤਿ ਬਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ ॥

ਕਿੰਨੁ ਤਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਥੇਕੇ ਬਞ੍ਠਿਤ ਹਯ ਕਾਰਣ ਤਪਸ਼ੀ ਯਾਦੇਰਕੇ ਵਲਾ ਹਯ ਤਾਰਾ ਸੁਥਾਰਪਰਤਾਰ ਕਾਰਣੇ ਜੀਵਨੇਰ ਵਿਚਾਰਗੁਲਿਕੇ ਰੂਕਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ ਏਵੰ ਬਯਰਥ ਹਯੇ ਘਰ-ਵਾਡਿ ਛੇਡੇ ਚਲੇ ਯਾਯ।

ਸਭੁ ਕੇ ਪੂਰਾ ਆਯੇ ਉਠੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥

ਸਵਾਹਿ ਨਿਯੇਕੇ ਪੂਰ੍ਣ ਭਕ੍ਤੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ, ਕੇਉ ਨਿਯੇਕੇ ਕਮ ਮਨੇ ਕਰੇ ਨਾ।

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਖਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਉਲਿਆ ਜਾਯੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਮ੍ਮਾਨੇਰ ਮਾਨਦੰਡੁ ਪਿਛਨੇ ਉਲੈਟਿ ਦੇਓਯਾ ਹਯ, ਤਖਨ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਸਾਮਙ੍ਗਸਯਪੂਰ੍ਣ ਭਾਲੋਭਾਵੇ ਵੋਵਾ ਯਾਯ।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਵਹੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੇਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੰਦ ਭਾਲੋਭਾਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਾਯ ਕਾਰਣ ਐ ਸਤਯ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਵਕਿਛੁ ਦੇਖੇਨ।

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਉਇ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਏਗਿਯੇ ਯਾਓਯਾਰ ਜਨਯ ਪ੍ਰਤੋਯੇਕੇ ਲਾਫਲਾਫਿ ਕਰਛੇ, ਕਿੰਨੁ ਵਿਸ਼ੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਯਾ ਕਿਛੁ ਕਰੇਨ, ਸੇਗੁਲਿਐ ਹਯ।

ਅਰੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੇਰੁ ਹੈ ਅਰੈ ਜੀਉ ਨਵੈ ॥

ਪਰਲੋਕੇ ਜਾਤਪਾਤ ਓ ਪੇਸ਼ੀ ਸ਼ਕ੍ਤਿਰ ਕੋਨੋ ਮੂਲਯ ਨੇਐ ਕਾਰਣ ਸੇਖਾਨੇ ਜੀਵ ਨਤੁਨ।

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

ਯਾਰਾ ਕਾਯੇਰ ਹਿਸੇਵ-ਨਿਕੇਸ਼ ਹਓਯਾਰ ਕਾਰਣੇ ਸਮ੍ਮਾਨ ਪਾਯ, ਤਾਦੇਰਕੇਐ ਭਾਲੋ ਵਲਾ ਯਾਯ।੩।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਧਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ! ਸ਼ੁਰੂ ਥੇਕੇই ਯੇ ਪ੍ਰਾਣੀਦੇਰ ਸੌਭਾਗੁ ਤੂਮਿ ਲਿਖੇ ਦਿਯੇਛੁ ਤਖਨੀ ਤਾਰਾ ਤਾਦੇਰ ਕਰਤਾ -
ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧਨ ਕਰੇਛੇ।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਵਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਕਿਛੁਏ ਏਹੀ ਭੀਵੇਰ ਨਿਯੰਨ੍ਰਣੇ ਨੇਏ, ਏਹੀ ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇਰ ਯੁਗੰ ਤੂਮਿਏ ਤੈਰਿ ਕਰੇਛੁ।

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੂਮਿ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਾਣੀਕੇ ਨਿਯੇਰ ਸੰਜੇ ਸੰਘਬੰਧ ਕਰੋ ਏਵੰ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਾਣੀਕੇ ਨਿਯੇਏ ਦੂਰੇ
ਸਰਿਯੇ ਰੇਖੇ ਦੁਰਗਤਿ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਗੁਰ ਵਿਰਧਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਯੇਥਾਨੇ ਤੂਮਿ ਨਿਯੇਏ ਕਾਊਕੇ ਤੋਮਾਰ ਉਪਲੱਭਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੋ, ਗੁਰੁਰ ਕੁਪਾਯ ਸੇਏ ਏਕਮਾਤ੍ਰ
ਤੋਮਾਕੇ ਯਾਨਤੇ ਪਾਰੇ

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਏਵੰ ਸੇ ਸਹਯੇਏ ਸਤ੍ਯੇਰ ਮਥੇ ਮਿਸ਼ੇ ਯਾਯ। ੧੧।

ਸਲੇਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੁਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਦੁਃਖੁ ਹਲੁ ਔਸੁਖੁ ਆਰ ਸੁਖੁ ਹਲੁ ਬਯਾਧਿ, ਕਾਰਣ ਯਖਨ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿੁ ਹਯੁ ਤਖਨ ਆਤ੍ਮਾ ਈਸ਼ਵਰਕੇ ਅਰਧਨ
ਕਰੇ ਨਾ।

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੂਮਿ ਮਹਾਵਿਸ਼ਵੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ, ਆਮਿ ਕਿਛੁਏ ਕਰਤੇ ਪਾਰਿ ਨਾ। ਆਮਿ ਕਿਛੁ ਕਰਾਰ ਚੇਸ਼ਟਾ
ਕਰਲੇਔ ਕਿਛੁ ਹਯੁ ਨਾ। ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਹੇ ਵਿਸ਼ਵਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ! ਆਮਿ ਤੋਮਾਰ ਕਾਛੇ ਆਤ੍ਮਸਮਰਪਣ ਕਰਛਿ, ਤੂਮਿ ਤੋਮਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤਿਤੇ ਬਸਵਾਸ ਕਰਛੁ,

ਤੈਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਵੰ ਤੋਮਾਰ ਸੇਸੁ ਖੁੰਯੇ ਪਾਔਯਾ ਯਾਵੇ ਨਾ। ੧। ਸੰਜੇ ਥਾਕੋ।

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਜੇਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਭੀਵੇਰ ਮਥੇ ਤੋਮਾਰ ਯੇਯਾਤਿ ਵਿਰਾਯਮਾਨ ਏਵੰ ਭੀਵਿ ਤੋਮਾਰ ਯੇਯਾਤਿਤੇ
ਵਿਰਾਯਮਾਨ। ਹੇ ਸਬ ਸਿਲ੍ਲਕਲਾ ਸੰਸਪ੍ਰ੍ਰਣ। ਤੂਮਿ ਸਰਬਯਾਪੀ। ਤੂਮਿਏ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਗੁਰੁ।

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲ੍ਲਿਹਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਤੋਮਾਰ ਮਹਿਮਾ ਖੁਬ ਸੁੰਦਰ, ਯੇ ਤੋਮਾਰ ਸੁਬ ਕਰੇ, ਸੇ ਯੁਗਤੇਰ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

हे नानक! এই সবই জগৎ-সৃষ্টিকর্তার লীলা, প্রভুর যা কিছু করার আছে, সেগুলি সে সব করে চলেছে। ২।

ਮਃ ੨ ॥

মহলা। ২।

ਜੇਗਾ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

যোগীদের ধর্মজ্ঞান অর্জন করতে হবে এবং ব্রাহ্মণদের ধর্মীয় বেদ অধ্যয়ন করতে হবে।

ਖੜੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ক্ষত্রিয়দের ধর্ম হল বীরত্বের কাজ করা এবং শূদ্রদের ধর্ম হল অন্যের সেবা করা।

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

কিন্তু সকলের ধর্ম হল এক ঈশ্বরকে স্মরণ করা। যদি কেউ এই রহস্য জানতে পারে, তবে নানক তার সেবক হবে এবং সেই পুরুষ নিজেই নিরঞ্জন প্রভু হয়ে যাবে। ৩।

ਮਃ ੨ ॥

মহলা। ২।

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

একমাত্র কৃষ্ণই সকল দেবতার ভগবান। তিনি সেইসব দেবতা ব্রহ্মা, বিষ্ণু ও শিবেরও আত্মা।

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੇ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੇਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

সমস্ত জীবের মধ্যে অবস্থানকারী বাসুদেব নিজেই তাদের আত্মা, এই রহস্য কেউ বুঝতে পারলে নানক তার সেবক হবে, আর সে নিজেই নিরঞ্জন প্রভু হয়ে যাবে। ৪।

ਮਃ ੧ ॥

মহলা। ১।

ਵੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਵੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਵੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

পাত্রে সঞ্চিত জল যেমন স্থির থাকে, তেমনি জল ছাড়া পাত্র তৈরি করা যায় না।

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਵੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

একইভাবে, জ্ঞান (গুরুর) দ্বারা নিয়ন্ত্রিত মন স্থির থাকে, কিন্তু গুরুকে ছাড়া জ্ঞান লাভ হয় না। ৫।

ਪਉੜੀ ॥

পউড়ী।

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

একজন লেখাপড়া শেখা বিদ্বান ব্যক্তি অপরাধী হলে নিরক্ষর ব্যক্তির ভয় পাওয়া উচিত নয় কারণ উন্নতচরিত্র হওয়ার কারণে সেই নিরক্ষরকে শাস্তি দেওয়া হয় না।

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੈ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਥੇਮਨ ਕਰਮ ਕਰੇ, ਤੇਮਨਿ ਤਾਰ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਤਿਧਨਿਤ ਹਤੇ ਥਾਕੇ।

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਰਾਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਐਮਨ ਖੇਲਾ ਆਮਾਦੇਰ ਜੀਵਨੇ ਖੇਲਾ ਉਚਿਤ ਨਯ ਯਾਰ ਫਲਸ਼ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਪੈਠ੍ਹਿਤੇ ਗਿਯੇ
ਹੇਰੇ ਥੇਤੇ ਹਯ।

ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਰੀ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਵਿਦਵਾਨ ਏਵੰ ਨਿਰਝਰਦੇਰ ਕਰਮੇਰ ਹਿਸੇਬ-ਨਿਕੇਸ਼ ਪਰਕਾਲੇ ਹਬੇ।

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਰੀ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਏਕਜਨ ਸ਼ੇਛਾਚਾਰੀ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਕ੍ਰੁਤਕਰਮੇਰ ਜਨਯ ਪਰਕਾਲੇ ਅਵਸ਼ਯੈ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪੇਤੇ ਹਯ। ੧੨।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਏਕੁ ਰਥੁ ਏਕੁ ਰਥਵਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਚੁਰਾਸ਼ਿ ਲਾਖ ਪ੍ਰਜਾਤਿਰ ਮਥੇ ਸੁਮੇਰੁ ਪਰਵਤੇਰ ਨਯਾਯ ਮਾਨਵ-ਦੇਹ ਸਰਵੋਚ। ਏਹੈ ਦੇਹੇ
ਏਕਾਟਿ ਰਥ ਏਵੰ ਏਕਜਨ ਸਾਰਥਿ ਰਯੇਛੇ।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਯੁਗ-ਯੁਗ ਧਰੇ ਏਟਾ ਪਰਿਵਰਿਤਿ ਹਤੇ ਥਾਕੇ ਏਵੰ ਝਾਨੀ ਪੁਰੁਸ਼ਰਾਇ ਏਹੈ ਪਾਰਥਕਯਕੇ ਬਾਝੇ।

ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਰੀ ਰਥਵਾਰੁ ॥

ਸਤਯੁਗੇ ਮਾਨਵ-ਦੇਹੇਰ ਰਥ ਛਿਲ ਸੰਤੋਖਜਨਕ ਏਵੰ ਧਰਮ ਛਿਲ ਸਾਰਥਿ।

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੇਰੁ ਅਰੀ ਰਥਵਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੇਤਾ ਯੁਗੇ (ਮਾਨਵ-ਦੇਹੇਰ) ਰਥ ਛਿਲ ਸੁਯਿਝੇਰ ਏਵੰ ਪੇਸ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਛਿਲ ਸਾਰਥਿ।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਥੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਰੀ ਰਥਵਾਰੁ ॥

ਦੁਆਪਰ ਯੁਗੇ (ਮਾਨਵ-ਦੇਹੇਰ) ਰਥ ਛਿਲ ਤਪਸਯਾਰ ਏਵੰ ਸਤਯ ਛਿਲ ਸਾਰਥਿ।

ਕਲਜੁਗਿ ਰਥੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਰੀ ਰਥਵਾਰੁ ॥੧॥

ਕਲਿਯੁਗੇ (ਮਾਨਵ-ਦੇਹੇਰ) ਰਥ ਆਗੁਨੇਰ ਨਯਾਯ ਤੁਸ਼ਾਰ ਰਥ ਏਵੰ ਮਿਥਯਾ ਏਰ ਸਾਰਥਿ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਸਾਮ ਕਰੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ॥ ਸਭੁ ਕੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਾਮਬੇਦ ਬਲੇ ਥੇ ਜਗਤੇਰ ਭਗਵਾਨ ਹਲੇਨ ਸ਼ੇਵ-ਵਸ਼ੁਧਾਰੀ ਸੁਆਮੀ। ਸਤਯੁਗੇ, ਪ੍ਰਤਿਟਿ ਮਾਨੁਸ਼
ਸਤਯਕੇ ਛੇਯੇਛਿਲ, ਸਤੇ ਚਿਚਰਣ ਕਰੇਛਿਲ ਏਵੰ ਸਤੇਰ ਮਥੇਯੈ ਮਿਸ਼ੇ ਗਿਯੇਛਿਲ।

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

ਘਾਘੇਦ ਬਲੇ ਥੇ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬਵਾਪੀ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਮਸੁ ਦੇਵਤਾਰ ਮਥੇ ਸ਼ੇਠੁ।

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛੁਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਰਠੇਰ ਮਾਥੁਮੇਇ ਪੁਰਾਸ਼ਿਚਿਤੁ ਹਯੇ ਯਾਯ ਅਰੁਥਾੰ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹਯ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਰਾਮ ਨਾਮ ਯੁਪ ਕਰਲੇਇ ਮਾਨੁਸ ਮੋਸ਼ੁ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਜੁਨ ਮਹਿ ਜੈਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ ਭਇਆ ॥

ਯਯੂਰ੍ਵੇਦੇਰ ਸਮਯ (ਦੁਪਰੇ) ਯਾਦਵ ਬੰਸ਼ੇਰ ਕ੍ਰਿਸ਼-ਕਾਨਹਾਇਯਾ ਛਿਲੇਨ, ਯਿਨਿ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲੀਕੇ ਤਾੰ ਪੇਸ਼ੀ ਸ਼ਕੁਤਿ ਦਿਯੇ ਪੁਰਾਰਠਾ ਕਰੇਛਿਲੇਨ।

ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ੁ ਤਾੰ ਗੋਪੀਰ (ਸਤੁਯਭਾਮਾ) ਯੁਨੁ ਈਦ੍ਰੇਰ ਵਾਗਾਨ ਥੇਕੇ ਪਾਰਿਯਾਤ (ਕਲ੍ਲੁਵ੍ਰਿਸ਼ੁ) ਨਿਯੇ ਏਸੇਛਿਲੇਨ ਏਵੰ ਵ੍ਰਿਨ੍ਦਾਵਨੇ ਆਮੋਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛਿਲੇਨ ਓ ਆਨੰਦ ਕਰਤੇਨ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਰੁ ਵੁਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਰੁ ਭਇਆ ॥

ਕਲਿਯੁਗੇ ਅਥਰ੍ਵਵੇਦ ਪੁਸਿਦੁਕ ਹਯੇਛਿਲ ਏਵੰ ਸੇਇ ਅਨੁਸਾਰੇ ਈਸ਼ੁਰੇਰ ਨਾਮ "ਆਲ੍ਲਾਹ ਏਵੰ ਖੁਦਾ" ਪੁਸਿਦੁਕ ਹਯੇਛਿਲ।

ਨੀਲ ਬਸਤੁ ਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ ਕੀਆ ॥

ਲੋਕੇਰਾ ਨੀਲ ਰਠੇਰ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰਤ ਏਵੰ ਤੁਰਕਿ ਓ ਮੁਘਲਦੇਰ ਰਾਯਤੁ ਸੁਰੁ ਹਯੇਛਿਲ।

ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥

ਏਇਭਾਵੇ ਚਾਰਟਿ ਵੇਦ - ਸਾਮਵੇਦ, ਘਾਘੇਦ, ਯਯੂਰ੍ਵੇਦ, ਅਥਰ੍ਵਵੇਦ ਸਤੁ ਬਲੇ ਗੇਛਿਲ।

ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨੁ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥

ਸੇਇਗੁਲਿ ਪਠੇ ਏਵੰ ਅਥੁਯਨੇਰ ਮਾਥੁਮੇ ਮਾਨੁਸ ਤਾਦੇਰ ਥੇਕੇ ਚਾਰਟਿ ਨੀਤਿ ਅਰੁਯਨ ਕਰੇ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਹਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੇਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਯਨ ਮਾਨੁਸ ਯਦਿ ਭਗਵਾਨੇਰ ਉਪਾਸਨਾ ਕ'ਰੇ ਨਿਯੇਇ ਨਿਯੇਕੇ ਨਯੁ ਬਲੇ ਅਭਿਹਿਤ ਕਰੇ, ਤਵੇਇ ਸੇ ਮੋਸ਼ੁ ਲਾਭ ਕਰੇ। ੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਰੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਆਮਿ ਆਮਾਰ ਸਤਗੁਰੁਰ ਕਾਛੇ ਆਤੁਸਮਰੁਪਠ ਕਰਿ, ਯਾਰ ਸਯੇ ਸਾਸ਼ੁਕਾਤੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਅਰੁਠ ਕਰੇਛਿ।

ਜਿਨਿ ਕਹਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਯਿਨਿ ਆਮਾਕੇ ਸ਼ਿਸ਼ੁਕਾ ਦਿਯੇ ਯੁਯਾਨੇਰ ਪੁਰਿਸ਼ੇਧਕ ਦਿਯੇਛੇਨ ਏਵੰ ਏਇ ਚੋਖਗੁਲਿ ਦਿਯੇ ਆਮਿ ਪੁਥਿਵੀਰ ਸਤੁਕੇ ਦੇਖੇਛਿ।

ਖਸਮੁ ਛੇੜਿ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਭੁਝੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਥੇ ਸਭ ਬਠਿਕ (ਜੀਵ) ਨਿਜੇਰ ਪ੍ਰਭੂ-ਸ਼ਾਮੀਕੇ ਤ্যাਗ ਕਰੇ ਦੈਵਤਵਾਦੇ ਨਿਮਗ्न ਹਯ, ਤਾਰਾ ਡੂਬੇ ਯਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਹਲੇਨ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁਦ੍ਰ ਥੇਕੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਦੇਓਯਾਰ ਏਕ ਜਾਹਾਜ, ਕਿਛੁ ਅਲ੍ਹ ਪੁਰੁਖੈ ਸੇਟਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਨਿਜੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕ'ਰੇ ਤਿਨਿ ਤਾਦੇਰਕੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁਦ੍ਰ ਥੇਕੇ ਪਾਰ ਕਰੇ ਦੇਨ। ੧੩।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਖੁ ॥

ਸਿਮੁਲ ਵ੍ਰੁਖੁ ਦੀਰਘ ਸੋਯਾ, ਅਤਯੁਕਤ ਲਝਾ ਏਵੰ ਖੁਬ ਮੋਟਾ ਹਯ।

ਉਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਅਨੇਕ ਪਾਠਿ ਤਾਰ ਫਲ ਖਾਓਯਾਰ ਆਸ਼ਾਯ ਤਾਰ ਕਾਛੇ ਆਸੇ ਕਿਨੁ ਹਤਾਸ ਹਯੇ ਚਲੇ ਯਾਯ।

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਥੇਹੇਤੁ ਏਰ ਫਲ ਖੁਬੈ ਫਯਾਕਾਸੇ, ਫੁਲ ਨਿਸ਼ੇਯਯ ਏਵੰ ਪਾਤਾ ਕੋਨ ਕਾਯੇ ਆਸੇਨਾ।

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣੁ ਸੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਯੁਤਾ ਅਤਯੁਕਤ ਮਧੁਰ ਹਯ ਏਵੰ ਏਹਿ ਸਮਸੁ ਗੁਣਾਬਲੀ ਸ਼੍ਰੇਠੁਯੇਰ ਨਿਃਸਰਗ ਅਰਥਾੰ ਸਰਵਪ੍ਰਥਾਨ ਗੁਣ ਹਯ।

ਸਭੁ ਕੇ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪ੍ਰਯੇਕ ਮਾਨੁਖ ਨਿਜੇਰ ਸ਼ਾਠੇਰੇਰ ਜਨਯ ਮਾਥਾ ਨਤ ਕਰੇ ਕਿਨੁ ਅਨੇਯਰ ਭਾਲੋਰ ਜਨਯ ਕੇਊ ਮਾਥਾ ਨਤ ਕਰੇ ਨਾ।

ਯਰਿ ਤਾਰਾਨੁ ਤੇਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਕੋਨੋ ਵਸੁਟੁਕੇ ਦਾਊਂਪਾਲਾਯ ਰੇਥੇ ਓਯਨ ਕਰਾ ਹਲੇ ਦਾਊਂਪਾਲਾਯ ਥੇਹੈ ਪਾਲਾ ਕਾਤ ਹਯੇ ਯਾਯ, ਸੇਹੈ ਭਾਰੀ ਹਯ।

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੇ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਹਰਿਗ ਸ਼ਿਕਾਰੀਰ ਮਤਨ ਏਕਯਨ ਅਪਰਾਧੀ ਦ੍ਵਿਗੁਣ ਨਤ ਹਯ ਕਿਨੁ

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਵਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਠੈ ਵੁਸੁਯੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਮਨ ਥੇਕੇ ਮਾਨੁਖ ਮਲਿਨ ਹਯੇ ਗੇਲੇ ਮਾਥਾ ਨਤ ਕਰੇ ਕਿ ਲਾਭ ਹਯ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪੜ੍ਹਿਤ (ਬੇਦ ਇਤਿਆਦਿ ਧਰਮੀਯ ਗ੍ਰੰਥ) ਵਠਿਗੁਲਿ ਪੜ੍ਹੇ, ਸਕਯਾ-ਬੰਦਨਾ ਏਵੰ ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ ਕਰੇ।

ਸਿਲ ਪੁਜਸਿ ਬਹੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਸੇ ਪਾਥਰੇਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਏਵੰ ਹੇਰਨ ਪਾਥਿਰ ਮਤੋ ਸਮਾਧਿ ਸੁਪਨ ਕਰੇ।

ਮੁਖਿ ਬੁਠ ਬਿਬੁਧਣ ਸਾਰੰ ॥

ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਮੁਖੇ ਮਿਥੇ ਬਲੇ ਏਵੰ ਸੇਠਿਗੁਲਿ ਸੁੰਦਰ ਅਲੰਕਾਰੇਰ ਮਤੋ ਦੇਖਾਯ।

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਸੇ ਦਿਨੇ ਤਿਨਬਾਰ ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਠ ਕਰੇ।

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਗਲਾਯ ਮਾਲਾ ਏਵੰ ਕਪਾਲੇ ਤਿਲਕ ਕਾਟੇਨ।

ਦੁਖਿ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਭਾਂਡ ਕਰੇ ਖੁਤਿ ਪਰੇਨ ਏਵੰ ਮਾਥਾਯ ਏਕਾਟਿ ਕਾਪਡੁ ਠਾਕੇਨ।

ਨੇ ਨਾਣਸਿ ਬੁਠਮ ਕਰਮੰ ॥

ਕਿੰਨੁ ਏਠਿ ਪੜ੍ਹਿਤ ਯਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਰ ਕਾਯ ਕਰਤੇ ਜਾਨਤੇਨ

ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਸੇ ਬੁਠਾਤੇ ਪਾਰਬੇ ਯੇ ਏਠਿ ਸਮਸਤ ਦੁੱਟ ਕਰਮ ਨਿਰਠਕ ਆਡੁਬਰਮਾਠ੍ਰ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਿਸ਼ਵਾਸੇਰ ਸਯੇ ਸੰਸ਼ਰੇਰ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਯਾਵੈ ॥੨॥

ਸਤਗੁਰੁਰ ਪਠਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਛਾਡਾ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਣੇਰ ਪਠ ਪਾਠਯਾ ਯਾਯ ਨਾ। ੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਕਪੜੁ ਵੁਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛੁਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਏਠਿ ਸੁੰਦਰ ਬਸੁਣੇਰ ਨਯਾਯ ਸਰੀਰ ਏਵੰ ਸੌਂਦਰਯਕੇ ਏਠਿ ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇਠਿ ਯਾਗ ਕਰੇਠਿ ਆਤ੍ਮਾਕੇ ਯੇਤੇ ਹੁਬੇ।

ਮੰਦਾ ਸੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਧੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਯਾਵਣਾ ॥

ਆਤ੍ਮਾਕੇ ਤਾਰ ਨਿਜੇਰ ਭਾਲੋ-ਮੰਦ ਕਾਯੇਰ ਫਲ ਭੋਗ ਕਰਤੇ ਹਯ।

ਹੁਕਮ ਕੀਠੇ ਮਨਿ ਭਾਵਏ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਏਕਜਨ ਮਾਨੁਸ ਚਾਹੈਲੇ ਇਹਲੋਕੇ ਮਨੇਰ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ, ਕਿੰਨੁ ਪਰਲੋਕੇ ਤਾਕੇ ਕਠਿਨ ਪਠ ਅਤਿਕ੍ਰਮ ਕਰਤੇ ਹੁਬੇ।

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਜਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਨਗ਼ ਅਵਸ਼ਾਯ ਬਖਨ ਸੇ ਨਰਕੇ ਯਾਯ, ਤਖਨ ਸੇਟਾ ਸਤਿਯੈ ਵਡੁ ਭਯਾਨਕ ਲਾਗੇ।

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਕ੍ਰੁਤ ਅਪਰਾਧੇਰ ਯਨਯ ਤਖਨ ਅਨੁਤਪੁ ਹਯ। ੧੪।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਹੇ ਪਭਿਤ! ਦਯਾਰ ਤੁਲਾ ਹੌ, ਤ੍ਰਿਪਿਰ ਸੂਤੋ ਹੌ, ਸ਼੍ਰਾਯਿਯੇਰ ਵਾੰਧਨ ਹੌ ਏਵੰ ਸਤੋਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਿਸ਼ਾਲੀ ਹੌ,

ਏਹੁ ਜਨੇਉ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਠੇ ਘੁਤੁ ॥

ਏਖਾਨੇਏ ਆਤੁਆਰ ਪੈਤਾਸੂਤੋ, ਹੇ ਪਭਿਤ! ਤੋਮਾਰ ਕਾਛੇ ਯਦਿ ਏਮਨ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਥਾਕੇ ਤਬੇ ਸੇਟਾ ਆਮਾਕੇ ਪਰਿਯੇ ਦਾੌ।

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਆਤੁਆਰ ਏਮਨ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਨਾ ਕਖਨੋ ਛਿੰਡੇ ਯਾਯ, ਨਾ ਕਖਨੋ ਮਲਿਨ ਹਯ, ਨਾ ਕਖਨੋ ਪੁਡੇ ਯਾਯ ਏਵੰ ਨਾ ਕਖਨੋ ਹਾਰਿਯੇੌ ਯਾਯ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੈ ਗਲਿ ਜਲੈ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਧਨਯ ਸੇਏ ਲੋਕੇਰਾ ਯਾਰਾ ਗਲਾਯ ਏਮਨ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਪਰੇ ਰਯੇਛੇ।

ਚਉਕਰਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਭਿਤ! ਤੁਮਿ ਚਾਰ ਕਡਿ ਦਿਯੇ ਏਏ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਕਿਨੇਛਿਲੇ ਏਵੰ ਏਕਾਟਿ ਬਿਸੇਸ਼ ਅਨੁਠਾਨੇ ਏਏਟਿ ਨਿਜੇਰ ਪੁਰੋਹਿਤਕੇ ਚੋਕਿਤੇ ਵਸਿਯੇ ਤਾਰ ਗਲਾਯ ਪਰਿਯੇ ਦਿਯੇਛਿਲੇ

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬੁਧਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਤਖਨ ਤੁਮਿ ਤਾਰ ਕਾਨੇ ਕਾਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾੌ ਯੇ ਆਯੁ ਥੇਕੇ ਸੇ ਤੋਮਾਰ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਮ੍ਹਣ ਹਯੇ ਗੇਲ।

ਓਹੁ ਮੁਖਾ ਓਹੁ ਝਰਿ ਪਾਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਾਇਆ ॥੧॥

ਕਿਲੁ ਕਛੁਕਾਲ ਪਰੇ, ਸੇਏ ਪੁਰੋਹਿਤ ਮਾਰਾ ਗੇਲੇ, ਸੇਏ ਪੈਤਾਸੂਤੋਟਿ ਤਾਰ ਸਰੀਰੇਰ ਸਙੇ ਸਙੇ ਪੁਡੇ ਯਾਯ ਏਵੰ ਆਤੁਆ ਸੂਤੋ ਛਾਡਾਏ ਪ੍ਰਥਿਵੀ ਥੇਕੇ ਚਲੇ ਯਾਯ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਲਖ ਚੇਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂਰੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਲਙੁ ਲਙੁ ਚੂਰਿ ਕਰੇ, ਲਙੁ ਬਯਾਭਿਚਾਰ ਕਰੇ ਏਵੰ ਲਙੁ ਲਙੁ ਮਿਥਯਾ ਕਥਾ ਵਲੇ ਏਵੰ ਲਙੁ ਲਙੁ ਖਾਰਾਪ ਕਥਾ ਵਲੇ।

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਦਿਨਰਾਤ੍ਰਿ ਸੇ ਲਖ ਲਖ ਠਗ ਓ ਗੋਪਨ ਪਾਪੀ ਜੀਵੇਦੇਰ ਸਜੇ ਥਾਕੇ।

ਤਰੁ ਕਪਾਹਰੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮੁਹਰੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਕਾਰਪਾਸਕੇ ਛਿਨ ਕਰੇ ਸੂਤੋ ਵਾਨਾਨੋ ਹਯ ਏਵੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਸੇ ਏਟਾਕੇ ਬਲਪੂਰਵਕ ਪਰਿਯੇ ਦੇਯ।

ਬੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਵਾਡਿਤੇ ਆਗਤ ਅਤਿਥਿਦੇਰ ਛਾਗਲ ਮੇਰੇ ਰਾਮਾ ਕਰਾ ਹਯ ਏਵੰ ਖਾਓਯਾਨੋ ਹਯ। ਸਵਾਇ ਬਲੇ ਯੇ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਪਰਿਯੇ ਦਾਓ।

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਪੁਰਾਨੋ ਹਯੇ ਗੇਲੇ ਤਖਨ ਸੇਟਾ ਫੇਲੇ ਦਿਯੇ ਨਤੁਨ ਪੈਤਾਸੂਤੋ ਪਰਿਯੇ ਦੇਓਯਾ ਹਯ।

ਨਾਨਕ ਤਰੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਰਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸੂਤੋਤੇ ਦਯਾ, ਤ੍ਵਸ਼ਿ ਏਵੰ ਸਤੋਯੇਰ ਸਕ੍ਤਿ ਥਾਕੇ ਤਬੇ ਆਤ੍ਮਾਰ ਏਹੈ ਸੂਤੋ ਕਖਨਏ ਛਿੱਡੇਬੇ ਨਾ। ੨।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਨੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਭੁ ਸੁਤੁ ॥

ਭਕ੍ਤਿ ਸਹਕਾਰੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰਲੇਏ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾਰ ਯਨੁਮ ਹਯ।

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਰੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੁਤੁ ॥੩॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਏ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਪੈਤਾਸੂਤੋ। ਏਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੂਤੋ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਪਰਿਯੇ ਦੇਓਯਾ ਹਯ ਏਵੰ ਏਟਾ ਕਖਨੋਏ ਛਿੱਡੇ ਯਾਯ ਨਾ। ੩।

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਤਰੁ ਨ ਈਦੀ ਤਰੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਇੰਦ੍ਰਿਯੇਰ ਯਨੁਮ ਕੋਨ ਸੂਤੋ ਨੇਏ ਏਵੰ ਨਾਰੀਰ ਯਨੁਮਓ ਕੋਨ ਸੂਤੋ ਨੇਏ, ਅਰ੍ਥਾਓ ਨਾਰੀ-ਪੁਰੁਸ਼ੇਰ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸੇਰ ਆਨੰਦੇ ਕੋਨ ਵਾਧਾਨਿਸ਼ੇਧ ਨੇਏ।

ਭਲਕੇ ਬੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾਰੀ ॥

ਏਦੇਰ ਕਾਰਣੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਦਾੰਡਿਤੇ (ਮੁਖੇ) ਪ੍ਰਤਿਨਿਯਤ ਅਪਮਾਨੇਰ ਖੁਖੁ ਪਡੇ, ਅਰ੍ਥਾਓ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸੇਰ ਕਾਰਣੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਹਤੇ ਹਯ।

ਤਰੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਰੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਪਾਯੇਰ ਯਨੁਮ ਕੋਨੋ ਸੂਤੋ ਨੇਏ ਯ ਮੰਦ ਸ਼ਾਨੇ ਯਾਯ ਏਵੰ ਨਾ ਕੋਨੋ ਹਾਤੇਰ ਯਨੁਮ ਸੂਤੋ ਆਛੇ ਯਾ ਮੰਦ ਕਾਯ ਕਰੇ।

ਤਰੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਰੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਜਿਭੇਰ ਜਨੇਓ ਕੋਨੋ ਸੂਤੋ ਨੇਏ ਯਾ ਪਰਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਏਵੰ ਨਾ ਕੋਨੋ ਚੋਖੇਰ ਜਨੇਓ ਸੂਤੋ ਆਛੇ ਯਾ ਅਨੇਓਰ ਰੂਪ ਦੇਖੇ।

ਵੈਤਰਾ ਆਖੇ ਵਠੈ ॥ ਵਟਿ ਧਾਰੀ ਅਵਰਾ ਘਠੈ ॥

ਸਤ੍ਯਪਰਾਯਨਤਾਰ ਸੂਤੋ ਛਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਯੇਏ ਪਥਭ੍ਰੁੱਟੁ ਹਯ। ਅਨਯਕੇ ਸੂਤੋ ਸੇ ਪੈਂਚਿਏ-ਪੈਂਚਿਏ ਪਰਿਏ ਦੇਯ।

ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਬਿਏ ਕਰਾਨੋਰ ਜਨਯ ਸੇ ਭਾਡਾ ਨੇਯ ਆਰ

ਕਠਿ ਕਾਰਾਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

ਪਙ੍ਗਿਕਾ ਵੇਰ ਕਰੇ ਸੇ ਸਕਲਕੇ ਪਥ ਦੇਖਾਯ।

ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਭਾਣੁ ॥

ਹੇ ਮਾਨੁਸ਼! ਸ਼ੋਨੋ ਏਵੰ ਦੇਖੋ, ਏਟਾ ਕਿ ਚਮੜਕਾਰ ਬਿਸਯ

ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਆਧ੍ਯਾਤ੍ਮਿਕ ਭਾਵੇ ਅਙ੍ਗੁ ਹਲੇਓ ਪਙ੍ਗਿਤ ਨਿਯੇਰ ਨਾਮ (ਭੁਗਨੀ) ਸੂਯਨ ਵਲੇ ਪਰਿਚਿਤ ਕਰਾਨ। ੪।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਸਾਹਿਬੁ ਰੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਬਖਨ ਕਰੁਣਾਮਯ ਹਨ, ਤਖਨ ਤਿਨਿ ਜੀਵਕੇ ਕੁਪਾਰ ਧਾਰਾ ਕਾਯ ਕਰਾਨ।

ਸੈ ਸੇਵਰੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੈ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥

ਸੇਏ ਸੇਵਕ ਤਾਰ ਸੇਵਾ-ਭਕੁਤਿ ਕਰੇ, ਯਾਕੇ ਤਿਨਿ ਆਦੇਸ਼ੇਰ ਅਨੈਕਯਤਾਰ ਕਥਾ ਵਲੇ ਬੋਝਾਨ।

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਰੋਏ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਯਾਇਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਦੇਸ਼ ਮਾਨਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਸ਼੍ਰੀਕੁਤ ਹਯੇ ਯਾਯ ਏਵੰ ਤਾਰਪਰ ਸੇ ਸਤ੍ਯੇਰ ਮਹਲ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੈ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੈ ਫਲੁ ਯਾਇਸੀ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭੂ-ਸ਼ਾਮੀਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ, ਸੇਏ ਸਬਕਿਛੁਏ ਸੇ (ਪਾਲਨ) ਕਰੇ, ਬਖਨ ਤਾਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹਯੇ ਯਾਯ ਤਖਨ ਸੇ ਕਾਙ੍ਗਿਤ ਫਲ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਯਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

ਸੇ ਤਖਨ ਮਾਨ-ਸਮ੍ਮਾਨੇਰ ਸਙ੍ਗੇਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਯਾਯ। ੧੫।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਗੁਰੂ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

हे भाई! तूमी गरू एबं ब्राह्मणके कर दाओ। गरूर गोबर तोमाके मोक्ष प्रदान करवे ना।

ਧੌੜੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥

एकदिके धुति, तिलक एबं माला धारण करो किन्तु अन्यदिके तूमी मुसलमानदेर अर्थ एबं शस्य खाओ, यादेरके तूमी म्लेच्छ बले डाको।

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥

हे भाई! तूमी निजेर घरे पूजा-अर्चना करो, किन्तु बाईरे मुसलमानदेर भये तूमी भडामी करे कोरान पाठ करो, एबं मुसलमानेर मतो जीबन-आचरण धारण करो।

ਛੋੜੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥

हे भाई! এই भडामी त्याग करो।

ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥

भगवानेर नाम जप करलेई मोक्ष लाभ हवे। १ ॥

ਮਃ ੧ ॥

महला। १।

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਸ ॥

मानव-भोजी मुसलमानरा दिने पाँच ओयान्तु नामाज पड़े।

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਰਾ ॥

अन्यदिके नृशंसतार छुरि चलाते থাকे, तादेर गलाय सुतो থাকे।

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ओदेर घरे ब्राह्मणरा शाँख बाजाय।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿ ਆਵਹਿ ਉਈ ਸਾਦ ॥

तादेरओ एकई स्वाद आसे।

ਬੁਰੀ ਰਾਸਿ ਬੁਰਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

तादेर मूलधन मिथ्या एबं तादेर व्यवसा मिथ्या।

ਬੁਰੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

मिथ्या कथा बले तारा खाबार ग्रहण करे।

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

लज्जा ओ धर्मेर आवास ओदेर थेके अनेक दूरे থাকे।

ਨਾਨਕ ਬੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

हे नानक! मिथ्या ओदेर सबाईके समृद्ध करे चलेछे।

ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇਰਿ ਧੋਤੀ ਕਖਾਈ ॥

ਤਾਰਾ ਕਪਾਲੇ ਤਿਲਕ ਲਾਗਾਯ ਏਵੰ ਕੋਮਰੇ ਜਾਫਰਾਨ ਖੂਤਿ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰੇ।

ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾਸਾਈ ॥

ਓਦੇਰ ਹਤੇ ਛੁਰਿ ਆਛੇ ਏਵੰ ਦੁਨਿਆਤੇ ਕਸਾਇਏਰ ਮਤਨ ਅਤਾਯਾਚਾਰ ਕਰੇ ਚਲੇਛੇ।

ਨੀਲ ਵਸਤੁ ਪਹਿਰਿ ਠੇਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣਗਰਾ ਨੀਲ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨਦੇਰ ਚੋਖੇ ਗ੍ਰਹਣਯੋਗਯ ਹਤੇ ਚਾਯ।

ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ ਪੁਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਦੇਰ ਥੇਕੇ ਅਰਥ ਓ ਸਸਯ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ, ਯਾਦੇਰਕੇ ਲੇਛ ਬਲੇ ਏਵੰ ਪੁਰਾਣਗੁਲਿਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੇ ਥਾਕੇ।

ਅਭਾਧਿਆ ਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥

ਏਕਦਿਕੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਰਬਿ-ਫਾਰਸਿਰ ਕਲਮਾ ਪਢੇ ਹਲਾਲ ਕਰਾ ਛਾਗਲਕੇ ਖਾਯ

ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਕਿਸੁ ਅਨਯਾਦਿਕੇ, ਨਿਯੇਰ ਰਾਜਾਘਰੇਰ ਭਿਤਰੇ ਕਾਉਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਦੇਯ ਨਾ।

ਏ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਠੀ ਕਾਰ ॥

ਤਾਰਾ ਰਾਜਾਘਰਕੇ ਲੇਪੇ ਤਾਰ ਚਾਰਿਦਿਕੇ ਰੇਖਾ ਟੇਨੇ ਰਾਖੇ ਏਵੰ

ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ ਕੁੜਿਆਰ ॥

ਓਏ ਮਿਥਯਾਵਾਦੀਰਾ ਰਾਜਾਘਰੇ ਵਾਇਰੇਰ ਚੌਕਿਤੇ ਏਸੇ ਬਸੇ ਯਾਯ।

ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥

ਅਨਯਾਦੇਰ ਬਲੇ, ਰਾਜਾਘਰੇਰ (ਚੌਕਿ) ਕਾਛੇ ਆਸਵੇ ਨਾ, ਆਮਾਦੇਰ ਚੌਕਿਤੇ ਹਾਤ ਦਿਓ ਨਾ, ਅਨਯਥਾ ਆਮਾਦੇਰ ਖਾਵਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹਯੇ ਯਾਵੇ।

ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇਰ ਕਰੇਨਿ ॥

ਦੁਨੀਯਾਗ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨੋਂਗਰਾ ਸਰੀਰ ਨਿਯੇ ਤਾਰਾ ਅਪਕਰਮ ਕਰੇ।

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ ॥

ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ ਨਿਯੇ ਤਾਰਾ ਮਿਥਯਾਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਯ ਦਿਤੇ ਥਾਕੇ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਯਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤ੍ਯੇਰ ਧਯਾਨ ਕਰਲੇ

ਸਚਿ ਠੇਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਮਨ ਸੁਫਲ ਹਲੇ ਸਤ੍ਯ (ਪ੍ਰਭੂ) ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹਯ। ੨ ।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਠੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਕਲ ਜੀਵਕੇ ਨਿਜੇਰ ਫ਼ਾਦਯੇ ਸ਼ਰਭ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਸੇ ਸਕਲਕੇ ਨਿਜੇਰ ਨਜਰੇ ਰੇਖੇ ਨਿਜੇਰ ਇੱਚਾਤੇ ਪਰਿਚਾਲਨਾ ਕਰੇਨ।

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਜੀਵੇਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਨਿਜੇਏ ਤਾਦੇਰਕੇ ਦਿਯੇ ਕਾਜ ਕਰਾਨ।

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਅਨੇਕ ਵਡਦੇਰ ਚੇਯੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਹਾਨ ਏਵੰ ਤਾੰਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਓ ਚਿਰੰਜਨ। ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਤਯੇਕਕੇ ਕਾਜਕਰਮੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਨ।

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਯਦਿ ਕੋਪ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ, ਤਾਹਲੇ ਤਿਨਿ ਰਾਜਾ-ਸਮ੍ਰਾਟਦੇਰੋ ਛੋਟ ਘਾਸੇਰ ਮਤੋ ਨਿਃਸ਼ ਕਰੇ ਦੇਯ।

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਯਤਏ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੇ ਤਾਰਾ ਭਿਖਾ ਕਰੁਕ ਕਿੰਨੁ ਭਿਖਾ ਪਾਯ ਨਾ। ੧੬।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਰੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਯਦਿ ਕੋਨ ਚੋਰ ਅਨੇਯੇਰ ਧਨ ਲੂਟ ਕਰੇ ਆਨੇ ਏਵੰ ਅਨੇਯੇਰ ਘਰੇਰ ਲੂਟ ਪ੍ਰਵਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਨਾਮੇ ਸ਼ਾਦਕ ਕਰੇ ਤਖਨ

ਅਰੈ ਵਸਤੁ ਸਿਫਾਈਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥

ਪਰਲੋਕੇ ਵਸਤੁ ਚੇਨਾ ਯਾਯ। ਏਏਭਾਵੇ ਸੇ ਪ੍ਰਵਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਚੋਰੇ ਪਰਿਠਤ ਕਰੇ। (ਅਰਥਾੰ, ਪ੍ਰਵਪੁਰੁਸ਼ਰਾ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਾਯ ਏਵੰ ਚੂਰਿ ਕਰਾ ਜਿਨਿਸ ਥੇਕੇ ਪੁੰਯਲਾਭ ਹਯ ਨਾ)

ਵਛੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਆਰਓ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਨ ਯੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਜੇਰ ਯਯਮਾਨਕੇ ਦਿਯੇ ਚੂਰਿ ਕਰਾ ਜਿਨਿਸ ਪ੍ਰਵਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਨਾਮੇ ਦਾਨ ਕਰਾਲੇ, ਸੇਏ ਦਾਲਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇਰ ਹਾਤ ਕੇਟੇ ਦੇਓਯਾ ਹਯ।

ਨਾਨਕ ਅਰੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਗਾਮੀਤੇ ਪਰਲੋਕੇ ਕੇਵਲ ਏਓਲਿਏ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯ, ਯੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਿਜੇਰ ਪਰਿਸ਼ਰਮ ਕਮ ਕਰੇ ਦੇਯ। ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲਾ। ੧।

ਜਿਉ ਜੇਰੁ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੈ ਵਾਰ ॥

ਯੇਹੇਤੁ ਏਕਯਨ ਮਹਿਲਾਰ ਘਨ-ਘਨ ਮਾਸਿਕ ਹਯ,

ਜੁਠੇ ਜੁਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

तेमनि मिथ्यावादीर मुख थेके केबल मिथ्याई बेरोते থাকे । एमन ब्यक्ति सर्वदा दुःखी हय।

ਸੁਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥

एमन ब्यक्तिके शुद्ध बला याय ना, ये निजेर शरीर परिष्कार करे बसे থাকे।

ਸੁਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

हे नानक! पवित्र मानुष ताराई, यादेर अन्तरे प्रभु बास करे। २।

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी।

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

यादेर काछे बातसेर बेगेर मतन द्रुत चले एमन सुन्दर जिनेर घोड़ा रयेछे,

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਲੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

যারা নিজেদের রাণীদের বাসস্থানকে সব ধরনের রঙ দিয়ে সাজিয়েছে, যারা গৃহ, মণ্ডপ ও উঁচু মন্দিরগুলিতে বাস করে এবং আড়ম্বর করতে থাকে।

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਰੀ ਹਾਰਿਆ ॥

যারা নিজেদের মনের ইচ্ছেতে কথা বলে, কিন্তু প্রভুকে জানেনা এইজন্যে নিজেদের জীবনের বাজী হেরে গেছে।

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

যে ব্যক্তিরা অন্যদের উপর হুকুম চালিয়ে খাবার খেয়েছে এবং নিজেদের প্রাসাদ দেখে মৃত্যুকে ভুলে গেছে,

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

যখন ওদের ওপর বার্থক্য এলো তখন তার সামনে ওদের যৌবন হারিয়ে গেল, অর্থাৎ বার্থক্য ওদের যৌবনকে ধ্বংস করে দিয়েছে। ১৭।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

শ্লোক মহলা। ১।

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਰੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਰੁ ਹੋਇ ॥

যদি ভ্রমের ন্যায় সূতককে সত্য বলে মেনে নেওয়া হয় তাহলে সবকিছুর মধ্যেই সেই সূতক রয়েছে।

ਗੋਰੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

গোবর ও কাঠের মধ্যেও পোকা থাকে।

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਬੁ ਨ ਕੋਇ ॥

যে সমস্ত শস্যের দানা ব্যবহার করা হয়, কোনও দানাই প্রাণী ছাড়া নয়।

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

প্রথমত জল হল জীবন, যার দ্বারা সবকিছু সবুজ-পূর্ণ (তাজা) থাকে।

ਸੂਤਰੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਰੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

কিভাবে সূতককে দূরে রাখা যাবে? এই সূতক আমাদের পাকশালাতেও (রান্নাঘরে) থাকে।

ਨਾਨਕ ਸੂਤਰੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਏਇ ॥੧॥

হে নানক! মোহের কারণে পড়ে থাকা সূতক কখনো এইভাবে দূর হয় না, জ্ঞানের মাধ্যমেই এগুলিকে শুদ্ধ করে দূর করা যায়। ১ ॥

ਮਃ ੧ ॥

মহলা। ১।

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਰੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਰੁ ਵੁਝੁ ॥

মনের সূতক হল লোভ, অর্থাৎ সূতকের মতন লোভ মনের সাথে লেগে থাকে এবং জিহ্বার সূতো মিথ্যা, অর্থাৎ সূতকের মতন মিথ্যে জিভের সঙ্গে লেগে থাকে।

ਅਖੀ ਸੂਤਰੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਵੁਧੁ ॥

চোখের সূতক হল অপরিচিত নারী, অন্যের-সম্পদ ও রূপ-যৌবনকে দেখা।

ਕੰਨੀ ਸੂਤਰੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

কানের সূতক হল কান দিয়ে অন্যের অপবাদ শোনা।

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

হে নানক! এই সূতকগুলির কারণে মানুষের আত্মা আবদ্ধভাবে যমপুরীতে যায়। ২।

ਮਃ ੧ ॥

মহলা। ১।

ਸਭੇ ਸੂਤਰੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੁਨੈ ਲਰੈ ਜਾਇ ॥

জীবন-মৃত্যুর এই সূতক একটা মায়ামাত্র, যে দ্বৈতভাবের কারণে সবাই জড়িয়ে রয়েছে।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

জন্ম ও মৃত্যু প্রভুর আদেশ এবং তাঁর ইচ্ছাতেই মানুষ জন্ম গ্রহণ করে এবং মৃত্যুবরণ করে।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਚਿਤੈਨੁ ਰਿਜਰੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

খাওয়া এবং পান করা পবিত্র, কারণ প্রভু সমস্ত জীবকে খাদ্য দিয়েছে।

ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਸੂਤਰੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

হে নানক! যে ব্যক্তি গুরুমুখী হয়ে এই পার্থক্য বুঝে নেয়, তাকে সূতক ছুঁতে পারেনা। ৩।

ਪਉੜੀ ॥
ਪਉੜੀ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥

ਥੇ ਸਤਗੁਰੁਰ ਮਹੰ, ਗੁਣ ਰਯੇਛੇ, ਤਾਕੇ ਮਹਾਨ ਮਨੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਸਤਗੁਰੁਰ ਸਾਝਾਯ ਪੇਲੇ ਸੇ ਸਤਗੁਰੁਰ ਮਾਹਾਤ੍ਰਯਕੇ ਦੇਖੇ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥

ਥਖਨ ਗੁਨਾਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ ਤਖਨ ਤਿਨਿ ਮਾਨੁਥੇਰ ਮਨੇਰ ਮਥੇ ਠਾਝੈ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਛੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥

ਥਦਿ ਈਸ਼ਵੇਰੇਰ ਹੁਕੁਮ ਹਯ, ਤਵੇ ਸੰਗੁਰੁ ਮਾਨੁਥੇਰ ਮਾਥਾਯ ਹਾਤ ਰੇਥੇ ਸਮਝ ਅਮਝਲ ਦੂਰ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

ਥਖਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸਙੁਠੈ ਹਨ ਤਖਨ ਨਤੁਨ ਤਹਵਿਲ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯ। ੧੮।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਾਝਾਣ ਨਿਯੇ ਸੁਢਕ ਹਯੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਚੋਕਿਤੇ ਬਸੇ ਥਾਨ।

ਸੁਚੈ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਕੋਊ ਸਪ੍ਰਸ਼ ਕਰੇਨਿ ਏਮਨ ਵਿਸੁਢਕ ਥਾਵਾਰ ਏਨੇ ਤਾਰ ਸਾਮਨੇ ਪਰਿਵੇਸ਼ਨ ਕਰਾ ਹਯ।

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਏਝਿਭਾਵੇ ਸੁਢਕ ਹਯੇ ਸੇ ਥਾਵਾਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ਏਵੰ ਤਾਰਪਰ ਸ਼ਲੋਕ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਕੁਰਬੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਏਖੁ ॥

ਸੇ ਏਝਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਵਾਰ ਨਿਯੇਰ ਪੇਟੇਰ ਅਸੁਢਕ ਸ਼ਾਨੇ ਢੇਲੇ ਨਿਲ, ਏਝਿ ਦੋਥ ਕਾਰ ਲੇਗੇਛੇ?

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਅਨ, ਯਲ, ਆਗੁਨ ਏਵੰ ਲਬਣ ਏਝਿ ਚਾਰਟਿਝੈ ਦੇਵਤਾ ਅਰਥਾਯ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ। ਥਖਨ ਪਙਮ ਪਦਾਰਥ ਥਿ ਦੇਗੁਯਾ ਹਯ ਤਖਨ ਵਿਸੁਢਕ ਗੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਦਯੇ ਪਰਿਗਤ ਹਯ।

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਬੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਦੇਵਤਾਦੇਰ ਮਤਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਦਯ ਪਾਪੀ ਦੇਹੇਰ ਸੰਸਰੇਗੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹਯੇ ਥਾਯ ਏਵੰ ਤਾਰਪਰੇ ਸੇਥਾਨੇ ਥੁਥੁ ਦੇਗੁਯਾ ਹਯ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

हे नानक! ये मुख नाम उच्चारण करे ना एवं नाम छाड़ा रस उपभोग करे,

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਬੁਕਾ ਯਾਹਿ ॥੧॥

शुधु बुबाबेन ओइ मुखे थुथुइ पड़बे। १।

ਮਃ ੧ ॥

महला। १।

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

नारी हल जन्मदात्री, तार माध्यमे जीव गर्भ থেকে जन्मग्रहण करे, तार माध्यमेइ जीबेर शरीर तैरि हय। नारीर सङ्गै तार बागदान एवं विवाह हय।

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

नारीर सङ्गै मानुष बन्धुत्व करे एवं नारीर माध्यमेइ पृथिवीर उৎपत्तिर पथ कार्थकर থাকे।

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

एकजन पुरुषेर स्त्री मारा गेले से अन्य नारीर ਖੋਂਝ करे। नारीर माध्यमेइ तार अन्यदेर सङ्गै सम्पर्क तैरि हय।

ਸੈ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ताहले ओइ नारीके केन खाराप बलबे? ये महान-महान राजा, महाराजा ओ महापुरुषदेर जन्म दियेछेन।

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਸੁ ਨ ਕੋਇ ॥

नारी থেকেइ नारीर जन्म हय एवं नारी छाड़ा केउइ जन्मग्रहण करते पारबेना।

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

किन्तु हे नानक! शुधुमात्र एक ईश्वरइ नारी व्यतीत अयोनिजते रयेछेन।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਹਿ ॥

ये मुख থেকে सर्वदाइ भगवानेर प्रशंसा हय से सौभाग्यवान ओ सुन्दर।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਊਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

हे नानक! सेइ मुख ए सत्य प्रभुर दरबारे उज्ज्वल हये ओठे। २।

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी।

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੇ ਚੁਣਿ ਕਛੀਐ ॥

हे ईश्वर ! सबाई तोमাকে तादेर कर्ता बले, किन्तु तूमि यार नओ, ताके निर्वाचित करे बहिष्कार करा हय।

वीडा आये आपणा आये वी लेधा संझीं ॥

प्रत्येक जीवके तार कृतकर्मर फल भोग करते हवे एवं निजेर हिसेव-निकेश मेटाते हवे।

ना वरहा नाही अंतु नगि त्रा वाष्टिनु त्रावधि वंझीं ॥

एकजन मानुष यदि এই पृथिवीते चिरकाल ना থাকे तवे से केन अहंकार करे।

मंदा विसै न आधीं परि अधवु एठे घुझीं ॥ मुरधै नालि न लुझीं ॥१९॥

काँउके खाराप बलो ना एवं विद्या अध्ययन करे এই विषयति बुझते हवे। बोकानेदर सजे कখনो बागडा करते नेई। १९।

सलैवु मः १ ॥

श्लोक महला। १।

नानक ढिरे बैलिं उतु मनु ढिवा वीष्टि ॥

हे नानक! निश्चैजभावे कथा बलले शरीर-मन उभयइ निश्चैज (शुष्क) हये याय।

ढिरे ढिवा सटीं ढिरे ढिवाी सैष्टि ॥

एकजन तिष्ठ कथा बला व्यक्ति पृथिवीते कटुभाषी हिसेवेई विख्यात हय एवं मानुषओ तাকে तिष्ठ कथार माध्यमेई स्मरण करे।

ढिवा दरवाह सटीं मुवि घुवा ढिरे पाष्टि ॥

तिष्ठ प्रकृतिर व्यक्तिके प्रभुर दरवारे तिरस्कार करा हय एवं कटुभाषीर मुखे थुथु पड़े।

ढिवा मुरधु आधीं पाहा लठै सजाष्टि ॥१॥

कटुभाषी व्यक्तिके मूर्ख बला हय एवं तাকে शांति हिसावे जूतो दिये मारा हय। १ ॥

मः १ ॥

महला। १।

अंदरवु घुठे पैन घावति दृनीआ अंदरि ढैलु ॥

अन्तर थेके मिथ्युक किन्तु बाईरे थेके सत्यवादी हओयार भान करा मानुष दुनियाते भुभ हयेई थेके याय।

अठसठि त्रीव नै नावहि उतवै नाही मैलु ॥

चाईले से आटिष्टि तीर्थे स्नान करे निक किन्तु तारपरेओ तार मनर मलिनता दूर हय ना।

निनु पटु अंदरि घावति गुदरु उे ब्रले संसवि ॥

एई पृथिवीते केवल ताराई भालो, यादेर अन्तरे रेशमेर मतो कोमलता থাকे, यतई बाईरे थेके तारा छेँडा-पुरानो कापड परे थाकुक ना केन।

ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ঈশ্বরের প্রতি তাদের অগাধ ভালোবাসা রয়েছে এবং ওনার দর্শনের জন্যে যত্ন নিয়ে ধ্যান করে।

ਰੰਗਿ ਹਸਰਿ ਰੰਗਿ ਠੇਵਰਿ ਬੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

প্রভুর প্রেমে তারা হাসে, প্রেমেই কাঁদে এবং শান্তও হয়ে যায়।

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਬੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

তারা নিজের সত্যের স্বরূপ পরমেশ্বর ব্যতীত অন্য কাউকেই পরোয়া করে না।

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਬੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

প্রবেশ-দ্বারের পথে বসে তারা খাবার ভিক্ষা করে এবং যখন উনি দেন তখনই খায়।

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੈ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮੁਹਾ ਮੇਲੁ ॥

ঈশ্বরের দরবার এক এবং জীবের ভাগ্য লেখার জন্যে তাঁর একটাই কলম আছে। আমাদের এবং তোমাদের সেখানে মিলন হয় অর্থাৎ ছোট-বড়দের মধ্যে মিলন হয়।

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

প্রভুর দরবারে কর্মের হিসেব-নিকেশ করা হয়। হে নানক! অপরাধী জীব পেষাই যন্ত্রে তেলবীজের মতন পিষ্ট হয়ে যায়। ২।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

হে ঈশ্বর! তুমি নিজেই মহাবিশ্বের স্রষ্টা এবং তুমি নিজেই শক্তি ধারণ করে রয়েছ।

ਦੇਖਰਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਰੀ ਪਰੀ ਸਾਰੀਐ ॥

তুমি তোমার সৃষ্টি এবং কাঁচা-পাকা গুটিগুলো (ভালো-খারাপ প্রাণী)-কে পৃথিবীতে দেখো।

ਜੈ ਆਇਆ ਸੈ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੇਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

এই পৃথিবীতে যত প্রাণী এসেছে, সবাই চলে যাবে। নিজের পালা এলে সবাইকে যেতে হবে।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

কেন আমরা আমাদের মন থেকে প্রভুকে ভুলে যাই, যিনি আমাদের জীবন এবং আত্মা দিয়েছেন?

ਆਪਣ ਹਰੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਨੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

এসো, আমরা নিজেদের হাতে আমাদের কাজ সম্পন্ন করি অর্থাৎ শুভ কাজের দ্বারা ভগবানকে সন্তুষ্ট করে আমাদের জীবনের কাজ গুছিয়ে ফেলি। ২০।

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

শ্লোক মহলা। ২।

ਏਹ ਕਿਨੈਰੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਰੀ ਜਾਇ ॥

এ কেমন প্রেম, যা ঈশ্বরকে ছেড়ে দ্বৈতবাদের প্রতি হয়।

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

हे नानक! যিনি সর্বদা ভগবানের প্রেমে মিশে থাকেন তাকেই প্রকৃত প্রেমিক বলা হয়।

ਚੰਗੀ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੈ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

যে ব্যক্তি নিজের কৃত শুভ কর্মের ফলস্বরূপ সুখকে ভালো মনে করে এবং নিজের কৃত খারাপ কর্মের ফলস্বরূপ দুঃখকে খারাপ বলে মনে করে,

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

তাকে ঈশ্বরের প্রেমিক বলা যায় না। সে তো ভালো এবং খারাপের হিসেবে পড়ে প্রেমের হিসেব-নিকেশ করে। প্রভু যা কিছু করে, এমন জীব তাতে সহমত রাখে না ॥ ১ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

মহলা। ২।

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਏਵੈ ਕਰੈ ਮੁੰਦਰੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

যেই ব্যক্তি নিজের প্রভুর আদেশের কাছে কখনও মাথা নত করে এবং কখনও ওনার কর্মে সন্দেহ (আপত্তি) করে, সে প্রথম থেকেই পথভ্রষ্ট হয়।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਕੁੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

हे नानक! তার উভয় কাজই মিথ্যা এবং প্রভুর দরবারে সে স্থান পায় না। ২।

ਪਉੜੀ ॥

পউড়ী।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੀਐ ॥

যার সেবা করলে সুখ পাওয়া যায়, সর্বদা সেই প্রভুকে মনে করতে হবে।

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲੁ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

যখন নিজেদের কৃতকর্মের ফল নিজেদেরকেই ভুগতে হবে তখন কেন আমরা খারাপ কাজ করবো?

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

কখনও খারাপ কাজ করা উচিত নয়, দূরদৃষ্টি দ্বারা পরিণামের কথা মাথায় রাখতে হবে।

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਝਾਲੀਐ ॥

আমাদের এমন কর্মের খেলা করাই উচিত নয়, যার ফলস্বরূপ ভগবানের সামনে আমাদেরকে লজ্জিত হতে হয়, অর্থাৎ শুধু ভালো কাজ করতে হবে।

ਕਿਛੁ ਲਾਹੈ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

মনুষ্য জন্মে এমন সেবা-ভক্তি করো, যেখান থেকে সুফল পাওয়া যায়। ২১।

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਹਲਾ। ੨।

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਜਦਿ ਕੋਨੋ ਸੇਵਕੁ ਤਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਏਵੰ ਏਕਹੈ ਸਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ, ਬਿਤਰਕਿਤ, ਘਗਡਾਟੇ
ਹਯ।

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਜਦਿ ਸੇ ਅਨੇਕੁ ਬੇਸ਼ਿ ਕਥਾ ਬਲੇ ਤਬੇ ਸੇ ਤਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸਜੁਠਿਰੁ ਪਾਠੇ ਹਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਕਿਸੁ ਸੇ ਜਦਿ ਨਿਯੇਰੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਮੁਛੇ ਕਰਤਾਰੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਤਬੇ ਕਿਛੁਟਾ ਮਾਨ-ਸਮਾਨੁ ਪਾਯ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੈ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਏ ਮਾਨੁਸ਼ਾਟਿ ਨਿਯੇਰੁ ਪ੍ਰਭੂਰੁ ਸਜੇ ਮਿਸੇ ਯਾਯ, ਯਾਰੁ ਸੇਵਾਯ ਸੇ ਨਿਯੋਯਿਤੁ ਥਾਕੇ, ਤਾਰੁ
ਆਬੇਗਉ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰੁਤਏ ਹਯੇ ਯਾਯ। ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ। ੨।

ਜੈ ਜੀਇ ਏਇ ਸੁ ਉਗਾਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਅਜੁਰੇ ਯਾ (ਸੰਕਲੁ) ਰਯੇਛੇ, ਸੇਗੁਲਿ (ਕਰਮੇਰੁ ਆਕਾਰੇ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੁ ਪਾਯ। ਮੁਖੇ ਬਲਾ ਕਥਾਗੁਲੋ
ਬਾਤਾਸੇਰੁ ਮਤੋਏ ਤੁਛੁ ਹਯ।

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਾਨੁਸ਼ੁ ਬਿਖੁ ਬਪਨੁ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਅਮ੍ਰੁਤੁ ਪੇਤੇ ਚਾਯ। ਦੇਖੋ! ਏਟਾ ਕੋਨੁ ਧਰਨੇਰੁ ਨਯਾਯਿਚਾਰੁ? ੨।

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ। ੨।

ਨਾਲਿ ਏਆਠੈ ਏਸਤੀ ਕਏ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਬੋਕਾਰੁ ਸਾਠੇ ਬਖੁਤੁ ਕਖਨੋਏ ਠਿਕੁ ਨਾ।

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੈ ਵਰਤੈ ਵੇਖੁ ਕੈ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਸੇ ਯੇਮਨੁ ਜਾਨੇ, ਤੇਮਨਏ ਸੇ ਕਰੇ। ਚਾਏਲੇ ਕੇਉ ਏਟਾਰੁ ਪ੍ਰੀਖਾ ਕਰੇ ਦੇਖਤੇ ਪਾਰੇ।

ਵਸਤੁ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੁਨੀ ਏਵੈ ਪਾਸਿ ॥

ਕੋਨੋ ਬਸੁਤੇ ਦੁਵੀਯੋ ਕੋਨੋ ਬਸੁ ਤਖਨਏ ਮਿਸਤੇ ਪਾਰੇ, ਯਖਨੁ ਪੂਰੇ ਪਏ ਥਾਕਾ ਬਸੁਕੇ
ਅਪਸਾਰਨੁ ਕਰੇ ਦੇਯਾ ਯਾਯ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰੁ ਸਾਮਨੇ ਆਦੇਸ਼ੁ ਕਰਾ ਸਫਲੁ ਹਯੁ ਨਾ, ਅਧਿਕਿਸੁ ਤਾਂਰੁ ਸਾਮਨੇ ਬਿਨੀਤੁ ਪ੍ਰਾਰਠਾਏ ਕਰਾ ਦਰਕਾਰੁ।

ਬੁਰਿ ਕਮਾਣੈ ਬੁਰੈ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

हे नानक! छल-चातुरीर माध्यमे उपार्जन करले केवल छल-चातुरीई पाওয়া যায়। किन्तु भगवानेर सुतिगान करले जीव सुखी हय ॥ ३।

महला २ ॥

महला। २।

नालि छिआटे देसती वडावु सिउि नेवु ॥

अञ्ज ब्यक्तिर सङ्गे बन्धुत्व एवंग महान मानुषेर सङ्गे प्रेम

पाणी अंदरि लीक सिउि तिस दा वारु न वेवु ॥४॥

जलेर रेखार मते, वार कोन अस्तित्व नेई। ४।

महला २ ॥

महला। २।

होए छिआटा वरे कंमु आहि न सबै रासि ॥

निर्वोध ब्यक्ति कोन काज करलेओ सेगुलि सम्पन्न करते पारे ना।

ने छिअ अय चंरी वरे दूनी ब्री देरासि ॥५॥

यदि एकटा आधटा भालो काज करेओ फेले तो अन्याकिछु से नष्ट करे देय। ५।

पउरी ॥

पउड़ी।

चाकर लरी चाकरी ने चलै धसमै बाहि ॥

ये चाकर तार मनिबेर इच्छानुयायी काज करे तखनई विवेचना करा हय ये से तार मनिबेर काज करछे।

वुरमति तिस न अगाली उव वनवु बि दूहा धाहि ॥

एइभावे प्रथमत से अनेक मान-सम्मान पावे, द्वितीयत मालिकेर थेके द्विगुण वेतन पावे।

धसमै वरे घराघरी छिबि रौरति अंदरि धाहि ॥

यदि से तार प्रभुर समान-समान भावते चय, तहले से मने मने लज्जाई पाय।

वनवु रावाए अगाला मुरे मुरि पाहा धाहि ॥

फलस्वरूप, निजेर प्रथम उपार्जनओ खुइये फेले एवंग सर्वदा जुतार मार खाय।

निस दा रिता धावहा तिसु कवीअे सावसि ॥

आमरा वार देओया अन्न खई ताँर प्रति आमामेदेर कोटि-कोटि कृतज्ञता प्रकाश करा उचित।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

हे नानक! प्रभु के सामने हकूम करे सफल होना, अधिकिस्तु प्रभु के सामने केवल नम्र प्रार्थना ही काज करे। २२।

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

श्लोक महला। २।

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥

एणुलि की धरने के उपहार, येणुलि आमरा निजेरा चेये प्राप्त करि ?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥੧॥

हे नानक! एकटि चमत्कार के उपहार, या प्रभु के कृपा-दृष्टि हले प्राप्त होय। १॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

महला। २।

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ए केमन चाकरी (सेवा), येखाने प्रभु के भय दूर होय ना?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

हे नानक! प्रकृत सेवक तাকেई बला होय, ये तार मालिक के मध्ये बिलीन होये याय। २।

ਪਉੜੀ ॥

पउड़ी।

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

हे नानक! ईश्वर के शेष जाना याय ना। प्रभु के आशे-पाशे केउ नेई, तिनि चिरंतन।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

तिनि निजेई महाविश्व सृष्टि करेन एवं निजेई निजे के सृष्टिके ध्वंस करे देन।

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

किछु जीबेर गलाय शिकल परानो থাকे, अर्थात् बाँधने जापटे থাকे एवं किछुजन असंख्य घोड़ाय चेपे आनन्द पाय।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

सेई भगवान् स्वयं लीला करेन एवं निजेई जीबके दिये करिये नेन। आमी कार काछे अभियोग करते पारि?

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

हे नानक! ये प्रभु महाविश्व सृष्टि करेछेन, तिनिई आबार सकल के देखाशोना करेन। २३।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ੋਕ ਮਹਲਾ। ੧।

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਨੁ ਦੇਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਜੇਏ ਪਾਦਰੇ ਨਯਾਯ ਜੀਵ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ ਏਵੰ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਤਾਦੇਰ ਦੇਹੇ ਗੁਣ -
ਅਪਰਾਧ, ਸੁਖ-ਦੁਖ ਸਖਾਰ ਕਰੇਛੇਨ।

ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥

ਕਿਛੁ ਪਾਦਰੇ ਨਯਾਯ ਜੀਵੇ ਦੁਖੇ ਪੂਰਨ ਥਾਕੇ, ਅਰਥਾਯ ਸੇਖਾਨੇ ਸੰਗੁਨ ਵਰਤਮਾਨ ਏਵੰ ਕਿਛੁਜਨ ਚੁਲਾਰ
ਤਾਪ ਸਹਾ ਕਰੇ ਚਲੇ।

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਕਿਛੁ ਭਾਗਵਾਨ ਵਿਛਾਨਾਯ ਨਿਸ਼ਿਚਿੰਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨੇਯ ਏਵੰ ਕਿਛੁ ਤਾਦੇਰ ਸੇਵਾਯ ਦਾਠਿਏ ਥੇਕੇ ਪਾਹਾਰਾ
ਦੇਯ।

ਤਿਨੁ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨੁ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰ ਸੇਏਸਬ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਜੀਵਨਕੇ ਸੁਖਦਰ ਕਰੇ ਤੋਲੇ, ਯਾਦੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਰ
ਕ੍ਰਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦੇਨ। ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਹਲਾ। ੨।

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਈਸ਼ਵਰ ਨਿਜੇਏ ਜਗੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਨਿਜੇਏ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰੇਨ। ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਨਿਜੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰ
ਦੇਖਾਸ਼ੋਨਾ ਕਰੇਨ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਆਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਤਿਨਿ ਜਗਤੇ ਜੀਵ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇ ਤਾਦੇਰ ਜਨਮ-ਮ੍ਰਿਤੁਕੇ ਪਰਯਵੇਸ਼ਣ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇਨ।

ਕਿਸ ਨੈ ਕਰੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਵਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰ ਛਾਡਾ ਕਾਰ ਕਾਛੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾ ਯਾਯ, ਯਖਨ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰੇਨ। ੨।

ਪਉੜੀ ॥

ਪਉੜੀ।

ਵਡੈ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਵਿਛੁ ਕਰਣਾ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਭੁਰ ਮਹਿਮਾ ਓ ਆਭਿਜਾਤਯ ਵਰਨਾ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਸੈ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਵਿਜਰੁ ਸੰਬਾਰਿ ॥

ਤਿਨਿ ਜਗਤੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ, ਨਿਜੇਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਏਵੰ ਨਿਜੇਏ ਜੀਵੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਦਯਾ ਕਰੇਨ। ਤਿਨਿ ਸਮਸਤ
ਜੀਵੇਰ ਜੀਵਿਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਥਾਕੇਨ।

ਸਾਖੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਆਤਮਾ ਸੇই ਕਾਜਗੁਲਿਐ ਕਰੇ, ਯੇਗੁਲਿ ਤਿਨਿ ਭਾਗੇ ਸੁਰੁ ਥੇਕੇਐ ਲਿਖੇ ਦਿਯੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਠੇਰ ਦੁਨੀ ਨਾਰੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਐ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਛਾਡਾ ਆਰ ਕੋਨ ਆਸ਼੍ਰਯਸੁਲ ਨੇਐ।

ਸੈ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਸੇ ਸੇਐਸਮੁਕੁ ਕਿਛੁਐ ਕਰੇ, ਯੇਗੁਲਿ ਤਾਕੇ ਅਨੁਮੋਦਨ ਦੇਓਯਾ ਹਯ।੨੪।੧ ॥ ਵਿਸੁਫੁਕ।

ਅਰਦਾਸ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ঈশ্বর এক ও অবিদ্বন্দ্বিত। সমস্ত বিশ্বের স্রষ্টা গুরু (ঈশ্বর)।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਸম্মਾਨਿਤ ਤਲੋਯਾਰ (ਦੁੱਠਬਯਕ੍ਤਿਦੇਰ ਖਬੰਸਕਰ੍ਤਾ ਰੂਪੇ ਈਸ਼ਵਰ) ਆਮਾਦੇਰ ਸਾਹਾਯ ਕਰੋ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਦਸਮ ਗੁਰੂਰ ਆਵ੍ਰੁੱਕ੍ਤਿਕ੍ਰੁਤ ਸਮ੍ਮਾਨਿਤ ਤਰਵਾਰਿਰ ਗੀਤ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਲੋਯਾਰਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ (ਦੁੱਠਬਯਕ੍ਤਿਦੇਰ ਖਬੰਸਕਰ੍ਤਾ ਰੂਪੇ ਈਸ਼ਵਰ); ਏਰਪਰ ਨਾਨਕਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ (ਤਾੰਰ ਆਧਯਾਤ੍ਰਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ ਕਥਾ ਮਨੇ ਕਰੇ)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਆਮਾਦੇਰ ਗੁਰੂ ਅਯੁਦ, ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਏਬੰ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸਕੇ ਏਕੇ ਏਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ ਏਬੰ ਧਯਾਨ ਕਰੋ; ਤਾਰਾ ਆਮਾਦੇਰ ਸਾਹਾਯ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ! (ਤਾੰਦੇਰ ਆਧਯਾਤ੍ਰਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ ਕਥਾ ਮਨੇ ਰੇਖੇ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੈ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਆਮਾਦੇਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਏਬੰ ਸ਼ਰਦੇਯ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਇ-ਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ ਏਬੰ ਧਯਾਨ ਕਰੋ। (ਤਾਦੇਰ ਆਧਯਾਤ੍ਰਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ ਕਥਾ ਮਨੇ ਰੇਖੇ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਮਾਦੇਰ ਸ਼ਰਦੇਯ ਗੁਰੂ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ ਏਬੰ ਧਯਾਨ ਕਰੋ, ਯਾਰ ਦਰਸ਼ਨੇ ਮਾਨਵੇਰ ਸਮਸ੍ਤ ਬਯਥਾ ਦੂਰ ਹਯੇ ਯਾਯ। (ਤਾਦੇਰ ਆਧਯਾਤ੍ਰਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ ਕਥਾ ਮਨੇ ਰੇਖੇ)

ਤੇਰਾ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਾਹਾਦੁਰਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੋ ਤਾਹਲੇই ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਿਰਮਲਤਾ ਉਤਸ
ਤੋਮਾਰ ਗ੍ਰਹੇ ਫੁੱਲ ਆਸਵੇ।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਦਯਾ ਕਰੋ ਆਮਾਦੇਰ ਜੀਵਨੇਰ ਪਥੇ ਸਰਬੱਤ ਸਾਹਾਯ ਕਰਨ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਸ਼ਰਧਾ ਦਸਵੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ-ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੋ (ਤਾਂਰ ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ
ਕਥਾ ਮਨੇ ਕਰੋ)

**ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ
ਬੈਠੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਸ਼ਰਧਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹੇਬ-ਏਰ ਮਥੇ ਵਰ੍ਹਿਤ ਦਸਜਨ ਰਾਜਾਰ ਈਸ਼ਵਰਿਕ ਆਲੋ ਨਿਯੇ
ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਓ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਿਜੇਰ ਚਿੰਤਾਸ਼ਕਤਿਕੇ ਈਸ਼ਵਰਿਕ ਭਾਵਨਾਰ ਦਿਕੇ
ਪਰਿਚਾਲਿਤ ਕਰੋ , ਸੇਏਸਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹੇਬ-ਏਰ ਮਥੇ ਦੇਖਾਨੋ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ
ਥੇਕੇ ਆਨੰਦ ਉਪਲਬਧਿ ਕਰੋ; ਆਰ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਆਸ਼ਚਰਯਮਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

**ਪੰਜਾਂ ਧਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ,
ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਰਾ ਚਲਾਈ, ਤੇਰਾ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ
ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ !
ਬੈਠੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਆਮਾਦੇਰ ਪਾਂਚਜਨ ਪ੍ਰਿਯ ਗੁਰੂਰ ਮਥੇ ਏਕਜਨ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ)-ਏਰ ਚਾਰ ਪੁਰੇਰ
ਸੁਕਰਮੇਰ ਕਥਾ ਕਲਨਾ ਕਰੋ; ਸੇਏ ਚਲ੍ਹਿਸਜਨ ਸਹੀਦੇਰ; ਅਦਮਯ ਸੰਕਲਨ ਏਵੰ ਸਾਹਸ
ਸਿਖਦੇਰ ਅਵਲਘਨ; ਤਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਮਥੇ ਮਗਨ ਚਿਲ; ਤਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਸ਼ਰਧਾ
ਕਰੇਥੇ ਏਵੰ ਭਗਵਾਨੇਰ ਸਾਹਚਰਯੇ ਨਿਜੇਦੇਰ ਖਾਬਾਰ ਭਾਗ ਕਰੋ ਨਿਯੇਥੇ; ਤਾਰਾ
ਵਿਨਾਮੂਲੇ ਸਕਲੇਰ ਜਨਯੇ ਰਾਨਾ ਕਰਾ ਖਾਬਾਰੇਰ ਵਯਵਸ਼ਾ ਕਰੇਥੇ; ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨੇ
ਤਾਦੇਰ ਤਲੋਯਾਰ ਖੁਲੇਥੇ (ਸਤਯ ਰਘੁਰ ਜਨਯੇ); ਤਾਰਾ ਅਨੇਯੇਰ ਭੁਲਫੁਰਟਿ ਉਪੇਕਸ਼ਾ
ਕਰੋ ਏਗਿਯੇ ਗੇਥੇ; ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋਕੇਏ ਚਿਲ ਸੁਫਲ ਓ ਸਤਯਨਿਠ ਭਙੁ; ਮਨੇ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ
ਗੁਰੂ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਸੇਠੀਸਕਲ ਵੀਰ ਸਿਖ ਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਕਥਾ ਆਰ ਤਾਂਦੇਰ ਪਾਸ਼ਾਪਾਸ਼ਿ ਸਿਖ ਮਹਿਲਾਦੇਰ ਕਥਾਓ, ਯਾਰਾ ਸਿਖ ਧਰਮਕੇ ਆਰਓ ਸਮ੍ਮਾਨੇਰ ਕਰੇ ਗਏ ਤੁਲੇਛੇ ਤਾਂਦੇਰ ਸੁਨਦਰ ਪਰਿਸ਼ੇਵਾਰ ਮਾਧਯੇ, ਐਹੀ ਮਹਾਮਾਨਵੀਰਾ ਤਾਂਦੇਰ ਮਾਥਾ ਉਂਸਗ ਕਰੇ ਦਿਯੇਛਿਲ ਕਿਨ੍ਹੁ ਤਾਂਦੇਰ ਸਿਖਧਰਮਕੇ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕਰੇਨਿ, ਤਾਰਾ ਨਿਯੇਦੇਰ ਸ਼ਰੀਰੇਰ ਪ੍ਰਤਿਟਿ ਅਂਸ਼ਕੇ ਟੁਕਰੋ ਟੁਕਰੋ ਕਰੇ ਕੇਟੇ; ਤਾਂਦੇਰ ਮਾਥਾਰ ਖੁਲਿਕੇ ਵਿਭਾਯਿਤ ਕਰੇ ਸੇਓਲਿ ਏਕਟ੍ਰੇ ਵੈਂਥੇ ਚਾਕਾਰ ਉਪਰ ਘੁਰਿਯੇ ਟੁਕਰੋ ਟੁਕਰੋ ਕਰੇਛਿਲ; ਤਾਂਦੇਰਕੇ ਕਰਾਤ ਦਿਯੇ ਆਘਾਤ ਕਰੇ ਛਿਨ੍ਨਭਿਨ੍ਨਓ ਕਰਾ ਹਯੇਛਿਲ; ਆਸ਼ਚਰਯਯਯਕ ਭਾਵੇ ਤਬੁਓ ਤਾਰਾ ਯੀਵਿਤ ਛਿਲ; ਤਾਰਾ ਓਰੁਦੁਵਾਰ-ਏਰ ਮਰਯਾਦਾ ਰਝਕਾਰ ਯਯਨਯ ਨਿਯੇਦੇਰ ਉਂਸਗ ਕਰੇਛਿਲ; ਨਾਨਾਵਿਧ ਅਤਯਾਚਾਰੇਰ ਪਰੇਓ ਐਹੀ ਮਹਾਮਾਨਵੀਰਾ ਤਾਂਦੇਰ ਸਿਖਧਰਮ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕਰੇਨਿ; ਵਰਯੰ ਤਾਰਾ ਸਿਖਧਰਮ ਪਾਲਨ ਕਰੇਛੇ ਏਵੰ ਨਿਯੇਦੇਰ ਲਝਾ ਚੁਲ ਰੇਥੇ ਸੇਓਲਿ ਸੇਸ਼ ਨਿਃਸ਼ਵਾਸ ਪਰਯੰਤ ਰਝਕਾ ਕਰੇਛੇ; ਮਨੇ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਧੰਨਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਸਿਖ ਧਰਮੇਰ ਸਕਲ ਸੁਥਾਨੇ ਏਵੰ ਸਮਸੁਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਓਰੁਦੁਵਾਰਓਲਿਥੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾਰ ਨਾਮਗਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇ ਭਰਿਯੇ ਤੁਲੁਨ, ਆਰ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੈ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੈ।

ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਮਗ੍ਰਵਿਸ਼ੇਰ ਸ਼੍ਰਦ੍ਯੇ ਖਾਲਸਾ ਐਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇਨ ਯੇ, ਤਾਰਾ ਯੇਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾਰ ਧਯਾਨ ਕਰਥੇ ਪਾਰੇਨ; ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਸਮਸੁਤ ਆਰਾਮ ਏਵੰ ਆਨੰਦ ਐਹੀ ਧਯਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇਐ ਆਸੇ।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,

ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੈਲ ਬਾਲੇ, ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਥੇਖਾਨੇਏਂ ਸ਼ਦੇਯ ਖਾਲਸਾ ਉਪਸ਼ਿਤ ਥਾਕੇ, ਸੇਖਾਨੇਏਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨਿ ਸੁਰੱਖਾ ਏਵੰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦਿਯੇ ਭਰਿਯੇ ਦਿਨ; ਬਿਨਾਮੂਲੇ ਸਕਲੇਰ ਜਨੇਯੇ ਗਏ ਤੋਲਾ ਰਾਨਾਘਰ ਕਖਨਓ ਵਠਕ ਹਯ ਨਾ, ਏਵੰ ਤਲੋਯਾਰ ਕਖਨਓ ਸ਼ਕ੍ਰਰ ਸਯਾਮਨੇ ਬਯਰਥ ਹਯ ਨਾ; ਤੋਮਾਰ ਅਨੁਗਾਮੀਦੇਰ ਸਮ੍ਯਾਨ ਵਯਾਯ ਰਾਖੁਨ; ਸਿਖ ਜਨਸਮਾਜਕੇ ਸਰਵਦਾ ਬਿਯਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ; ਸਮ੍ਯਾਨਿਤ ਤਲੋਯਾਰ ਸਰਵਦਾ ਆਮਾਦੇਰ ਸਾਹਾਯੇਰ ਜਨਯ ਬਯਵਹਾਰ ਹੋਕ; ਖਾਲਸਾ ਸਰਵਸੁਯਾਨੇ ਸਮ੍ਯਾਨੇਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਕ; ਆਰ ਬਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਰੀ ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!

ਮਾਨਵਜਾਤਿ ਸਿਖਧਰਮ-ਕੇ ਉਪਹਾਰ ਰੂਪੇ ਭਰਿਯੇ ਦਾਓ ਬਿਭਿਨ ਦਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇ, ਲਯਾ ਚੂਲ ਦਾਨ, ਸਿਖਧਰਮ-ਏਰ ਰੀਤਿ-ਰੇਓਯਾਯੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਾਨ, ਏਸ਼ਵਰਿਕ ਯਯਾਨ ਦਾਨ, ਦ੍ਰਿਤਾ ਦਾਨ, ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਏਵੰ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਸਬਚੇਯੇ ਵਡ ਉਪਹਾਰ ਸਿਖਦੇਰ ਜਨਯ। ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਸੇਵਕਦਲ, ਪ੍ਰਾਸਾਦ ਏਵੰ ਸਿਖ ਪਤਾਕਾ ਚਿਰਕਾਲ ਬਿਦਯਮਾਨ ਥਾਕੁਕ ਬਿਸ਼ੇ; ਸਤੇਯਰ ਸਰਵਦਾ ਯਯ ਹੋਕ, ਆਰ ਬਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਕਲ ਸਿਖਧਰਮ ਪਾਲਨਕਾਰੀਰ ਮਨ ਨਯਤਾਯ ਭਰੇ ਉਠੁਕ ਏਵੰ ਤਾਂਦੇਰ ਪ੍ਰਯਯਾ ਉਨ੍ਨਤ ਹੋਕ; ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਤੂਮਿਏਂ ਸਮਗ੍ਰ ਬਿਸ਼ੇਰ ਯਯਾਨੇਰ ਰਠਕ।

ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।

ਹੇ ਸਤਯ ਪਿਤਾ, ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ! ਤੂਮਿ ਭਕੁੇਰ ਕਾਛੇ ਸਮ੍ਯਾਨ, ਅਸਹਾਯਦੇਰ ਕਾਛੇ ਸ਼ਕੁਿਸ਼ਵਰਰੂਪ, ਆਸ਼੍ਰਯਹੀਨਦੇਰ ਕਾਛੇ ਆਸ਼੍ਰਯਸ਼ਵਰਰੂਪ, ਆਮਰਾ ਸਸ਼ੁਕਠਾਬਾਏ ਆਪਨਾਰ ਉਪਸ਼ਿਤਿ ਮੇਨੇ ਪ੍ਰਾਠਨਾਯ ਨਿਮਯਯਿਤ ਹਏ...(ਏਖਾਨੇ ਹਾਤਯੋਯਡ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਠਨਾ ਕਰਨ)।

ਅੱਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

উপরের प्रार्थना पदগুলিতে যদি কোন ভুল-ত্রুটি থাকে সেগুলির জন্য ক্ষমাপ্রার্থী। প্রভু দয়া করে সকলের মনের ইচ্ছে পূরণ করুন।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੈ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੈ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

অনুগ্রহ করে প্রভু আমাদের সেই সকল সত্যনিষ্ঠ ভক্তদের সঙ্গে সাক্ষাৎ করিয়ে দিন, যাদের সাহচর্যে আমরা প্রভু আপনার নাম স্মরণ ও ধ্যান করতে পারি। হে ঈশ্বর! সত্য গুরু নানকের মাধ্যমে, আপনার নাম চারিদিকে ধ্বনিত হোক, এবং আপনার ইচ্ছা অনুসারে সকল মানবের মঙ্গল হোক।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

খালসা ঈশ্বরের প্রেরিত দূত; মানবের বিজয়লাভই ঈশ্বরের বিজয়লাভ।

যাত্রার জন্য দর্শন

শিখধর্মের দর্শনের মধ্যে রয়েছে কতকগুলি যুক্তি এবং আধ্যাত্মিক জগতের ব্যাখ্যা কিন্তু সেখানে বস্তুগত জগতের "তাড়িত বিষয়গুলি"-কে দূরে রাখা হয়েছে। এই ধর্মের মূলে রয়েছে সরলতা। শিখ নীতিশাস্ত্রে সকলের প্রতি সমান দৃষ্টি দেওয়ার কথা বলা হয়েছে। ব্যক্তির নিজের এবং সমাজের (সঙ্গতের) প্রতি কর্তব্য পালনের মধ্যে কোনও ভেদাভেদ থাকে না।

শিখধর্ম হল মাত্র পাঁচশো বছরের পুরোনো একটি ধর্মমত, যার প্রতিষ্ঠাতা হলেন গুরু নানক। এই ধর্মমতে একজন পরম সত্তাকে বিশ্বাস করা হয় এবং মহাবিশ্বের সৃষ্টিকর্তা (ওয়াহে গুরু) বিশ্বাসের উপর জোর দেওয়া হয়। এই ধর্মমতের মাধ্যমে চিরন্তন আনন্দের জন্য একটি সহজ সরল পথের প্রস্তাব দেওয়া হয়েছে এবং এখানে প্রেম ও বিশ্বজনীন সৌভ্রাতৃত্বের বার্তা ছড়িয়ে দেওয়া হয়েছে। শিখধর্ম বিশেষভাবে একটি এক ঈশ্বরে বিশ্বাসী ধর্মমত এবং এখানে একমাত্র ঈশ্বরকে পরমপুরুষ হিসেবে স্বীকৃতি দেওয়া হয় যিনি সময় বা স্থানের সীমাবদ্ধতার অধীনে থাকেন না।

শিখ ধর্মমতে বিশ্বাস করা হয় যে একমাত্র ঈশ্বর রয়েছেন, যিনি স্রষ্টা, রক্ষাকর্তা, ধ্বংসকারী এবং তিনি মানুষের রূপ ধারণ না করেই বিশ্ব-ব্রহ্মাণ্ড জুড়ে বিরাজ করেন। শিখ ধর্মে অবতার তত্ত্বের কোন স্থান দেওয়া হয়নি। এখানে কোন দেবতার প্রতি বিশ্বাসের কথা উল্লেখ করা হয়নি, এবং এখানে অন্য কোন দেব-দেবীকেই গুরুত্ব দেওয়া হয় না।

শিখ ধর্মে নীতিবোধ এবং ধর্মকথা একই সঙ্গে রয়েছে। মানবের আধ্যাত্মিক উন্নতির দিকে পা বাড়াতে হলে একজন মানবকে অবশ্যই দৈনন্দিন জীবনে নৈতিক গুণাবলীর অনুশীলন করতে হবে। একজন ব্যক্তির সততা, সহানুভূতি, উদারতা, ধৈর্য এবং নম্রতার মতো গুণগুলি শুধুমাত্র প্রচেষ্টা এবং অধ্যবসায় দ্বারা নির্মিত হতে পারে। আমাদের মহান গুরুদের জীবনাদর্শ এই দিক থেকে জীবের অনুপ্রেরণার উৎস।

শিখ ধর্মমতে শিক্ষা দেয় যে মানুষের জীবনের লক্ষ হল জন্মমৃত্যুর চক্র ভেঙে ঈশ্বরের সঙ্গে মিলিত হওয়া। এখানে গুরুর শিক্ষা অনুসরণ করার কথা বলা হয়, এখানে প্রভুর পবিত্র নাম (নাম)-এর ধ্যান এবং সেবা করার মাধ্যমে।

এই ধর্মমতে প্রভুর নাম-মার্গ স্মরণ করে প্রতিদিনের ভক্তিমার্গের উপর জোর দেওয়া হয়েছে। এখানে মোক্ষলাভের জন্য পাঁচটি অনুভূতিকে নিয়ন্ত্রণ করার কথা বলা হয়েছে, যেমন - কাম (ইচ্ছা), ক্রোধ (ক্রোধ), লোভ (লোভ), মোহ (জাগতিক আসক্তি) এবং অহংকার (অহংকার)। শিখধর্মে ধর্মীয় আচারব্যবহার নিয়মিত অনুশীলনের জন্য উপবাস এবং তীর্থযাত্রা, লক্ষণ এবং তপস্যা এগুলির দ্বারা সকলের সঙ্গে মিলিত হওয়ার বিধিকে প্রত্যাখ্যান করা হয়েছে। শিখ মতে মানব জীবনের একমাত্র লক্ষ হল ঈশ্বরের সঙ্গে মিলিত হওয়া। আর এগুলি সম্পন্ন হয় গুরু গ্রন্থ সাহেবের শিক্ষা অনুসরণ করে। শিখধর্ম ভক্তি মার্গের উপর জোর দেওয়া হয়েছে। তবে এখানে জ্ঞানমার্গ (জ্ঞানের পথ) এবং কর্মমার্গ (কর্মের পথ)-এর গুরুত্ব স্বীকার করা হয়েছে। এই ধর্মমতে আধ্যাত্মিক পথে পৌঁছানোর জন্য ঈশ্বরের অনুগ্রহ অর্জন প্রয়োজন এই ধারণার উপরও যথেষ্ট জোর দিয়ে ভাবা হ।

শিখ ধর্মমত হল একটি আধুনিক, যৌক্তিক এবং ব্যবহারিক ধর্মমত। এখানে বিশ্বাস করে যে স্বাভাবিক পারিবারিক জীবন-যাপন (গ্রাহস্ত) মুক্তির জন্য কখনই কোন বাধা নয়। মোক্ষলাভের জন্য ব্রহ্মচর্য বা সংসার ত্যাগের প্রয়োজন নেই। একজন ভক্তকে অবশ্যই পৃথিবীতে বাস করতে হবে, কিন্তু তবুও জীবকে নিজের মাথা স্বাভাবিক উত্তেজনা এবং অশান্তি থেকে উর্ধ্ব রাখতে হবে। জীবকে অবশ্যই একজন ভালো সৈনিক এবং ঈশ্বরের জন্য সাধুব্যক্তি হতে হবে।

শিখ ধর্মমত হল মহাজাগতিক এবং একটি "ধর্মনিরপেক্ষ ধর্মমত"। এবং এখানে জাতি, ধর্ম এবং লিঙ্গের উপর ভিত্তি করে যে সকল বিভেদ রয়েছে সেগুলিকে প্রত্যাখ্যান করা হয়। এই ধর্মাবলম্বীর মানুষেরা বিশ্বাস করে সকল মানুষ ঈশ্বরের চোখে সমান। শিখ গুরুরা নারীদের সমান অধিকার দানের বিষয়ে জোর দিয়েছিলেন। আর তাই কন্যাশিশু হত্যা এবং সতীদাহ প্রথা প্রত্যাখ্যান করতে নির্দেশ দিয়েছিলেন। শিখ গুরুরা সক্রিয়ভাবে বিধবা পুনর্বিবাহের প্রচার করেছিলেন এবং মহিলাদের জন্য ব্যবহৃত পর্দা প্রথা (মহিলারা বোরখা পরা) প্রত্যাখ্যান করতে নির্দেশ দিয়েছিলেন।

মনকে গুরুর প্রতি নিবদ্ধ রাখতে জীবকে অবশ্যই পবিত্র প্রভুর নাম (নাম) ধ্যান করতে হবে এবং সেবা কর্ম করতে হবে। শিখ মতে ভিক্ষা বা অসৎ উপায়ে নয়, সৎ কাজের (কিরাত কর্ণ) মাধ্যমে জীবিকা অর্জন করাকে সম্মানজনক মনে করা হয়। ভল্ড ছকনা (অর্জিত সম্পদ অন্যের সঙ্গে কাঁধ মিলিয়ে ভাগ করে নেওয়া), এবং সেগুলি অন্যদের সঙ্গে ভাগ করে নেওয়াও শিখধর্মের একটি সামাজিক দায়িত্ব। ব্যক্তি দশবন্ধ (নিজের উপার্জনের দশ শতাংশ)-এর মাধ্যমে জীবের প্রয়োজনে সাহায্য করতে নির্দেশ দেওয়া হয়েছে। মানব সেবা এবং সম্প্রদায়ের সেবাও শিখ ধর্মের একটি অবিচ্ছেদ্য অঙ্গ। প্রতিটি গুরুদ্বারে বিনামূল্যের কমিউনিটি রান্নাঘর (ল্যাঙ্গার)-এর ব্যবস্থা রাখা হয়। সেখানে সকল ধর্মের মানুষের ভোজনের জন্য রান্নাঘরগুলি উন্মুক্ত করা হয়, যা এই সম্প্রদায়ের মানুষদের মানবসেবার একটি অভিব্যক্তিমাত্র।

শিখ ধর্মে আশাবাদ এবং আশার পক্ষে কথা বলা হয়। এই ধর্মপথে নৈরাশ্যবাদের আদর্শকে গ্রহণ করা হয়নি।

গুরুরা বিশ্বাস করতেন যে এই জীবনের একটি উদ্দেশ্য এবং একটি লক্ষ রয়েছে। এই ধর্মমতে নিজেকে এবং ঈশ্বর উভয়ের উপলব্ধির সুযোগ দেয়। তাছাড়া মানুষ তাঁর নিজের কর্মের জন্য দায়ী। সে তাঁর কর্মের ফলাফল থেকে কখনও দূরে থাকতে পারে না। তাই মানবকে নিজের কর্ম সম্পর্কে খুব সতর্ক থাকতে হবে।

শিখ ধর্মগ্রন্থ, গুরু গ্রন্থসাহেব, যা শাস্ত্র গুরুর ভূমিকা পালন করে। এই গ্রন্থটিই একমাত্র ধর্মগ্রন্থ যা গ্রন্থকে পবিত্র ধর্মীয় গুরুর মর্যাদা দান করেছে। শিখ ধর্মে জীবিত মানব গুরুর (দেহধারী) কোন স্থান নেই।

নারীর ভূমিকা

শিখ ধর্মের নীতিতে বলা হয়েছে যে মহিলাদের মধ্যেও পুরুষদের মতো আত্মা রয়েছে এবং তাঁদের আধ্যাত্মিকতা গড়ে তোলার ক্ষেত্রে সমান অধিকার রয়েছে। তারা ধর্মীয় মণ্ডলীতে নেতৃত্ব দিতে পারে, অখন্ড গ্রন্থ পাঠে অংশ গ্রহণ করতে পারে (পবিত্র ধর্মগ্রন্থের অবিচ্ছিন্ন আবৃত্তি), কীর্তন করতে পারে (মণ্ডলীতে স্তোত্র গাইতে পারে), গ্রন্থি (পুরোহিত) রূপে কাজ করতে পারে। তারা সকল ধর্মীয়, সাংস্কৃতিক, সামাজিক, ধর্মনিরপেক্ষ কর্মকাল্ডে অংশগ্রহণ করতে পারবে। শিখ ধর্মমত হল প্রথম একটি বিশ্ব ধর্মমত যেখানে নারী ও পুরুষের সমতা প্রদান করা হয়েছে।

গুরু গ্রন্থসাহেব বলেছেন,

নারী এবং পুরুষ, সবাই ঈশ্বরের দ্বারা সৃষ্ট। এই সবই ঈশ্বরের খেলা। নানক বলেন, তোমার সমস্ত সৃষ্টিই উত্তম ও পবিত্র” - এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৩০৪।

শিখ ইতিহাসে পুরুষদের সেবা, ভক্তি, ত্যাগ এবং সাহসিকতায় নারীদের সমান হিসেবে চিহ্নিত করার ভূমিকা লিপিবদ্ধ রয়েছে। শিখ ঐতিহ্যে নারীর নৈতিক মর্যাদা, সেবা এবং আত্মত্যাগের অজস্র উদাহরণ লেখা রয়েছে।

শিখ ধর্ম অনুসারে নারী ও পুরুষ একই মুদ্রার দুটি পিঠ। পারস্পরিক সম্পর্ক এবং আন্তঃনির্ভরতার ব্যবস্থায় পুরুষ জন্ম নেয় নারীর গর্ভ থেকে, আর নারীর জন্ম হয় পুরুষের বীর্ষ থেকে। শিখ ধর্ম অনুসারে একজন পুরুষ একজন মহিলা ছাড়া তাঁর জীবনকে নিরাপদ এবং পূর্ণ বোধ করে না, এবং একজন পুরুষের সাফল্য সেই নারীর ভালোবাসা এবং সমর্থনের সঙ্গে সম্পর্কযুক্ত। যে নারী পুরুষের সঙ্গে জীবন ভাগ করে নেয় এবং বিপরীতে পুরুষও সেই নারীর সঙ্গে জীবন ভাগ করে নেয়।

“[এইগুলি] একজন মহিলা যারা কোন জাতিকে এগিয়ে নিয়ে যায়” এবং আমাদের “নারীকে অভিশপ্ত এবং নিন্দিত মনে করা উচিত নয়, [যখন] নারী থেকে একজন নেতা এবং রাজার জন্ম হয়”। এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৪৭৩।

পরিত্রাণ:

একটি গুরুত্বপূর্ণ বিষয় এখানে উত্থাপন করা হয়েছে যে – অন্য কোন ধর্মে নারীদের পরিত্রাণ পাওয়ার বিষয়ে ভাবা হয়নি, কিন্তু শিখধর্মে ঈশ্বরের উপলব্ধি বা সর্বোচ্চ আধ্যাত্মিক ক্ষমতা অর্জনে সক্ষম হিসেবে নারীদের বিবেচনা করা হয়। গুরু গ্রন্থসাহেব বলেছেন, “সকল প্রাণীর মধ্যে প্রভু

সর্বব্যাপী, ভগবান সর্বপ্রকার নর-নারীর মধ্যেই পরিব্যাপ্ত" (গুরু গ্রন্থ সাহেব, পৃষ্ঠা - ৬০৫)।

গুরু গ্রন্থসাহেব-এর উপরোক্ত বিবৃতি থেকে, ঈশ্বরের জ্যোতি উভয় লিঙ্গের মানবের সঙ্গে সমানভাবে বিশ্রাম নেয়। তাই গুরুর শিক্ষা অনুসরণ করে নারী-পুরুষ উভয়েই সমানভাবে মোক্ষলাভ করতে পারে। বহু ধর্মে, একজন মহিলাকে পুরুষের আধ্যাত্মিকতার অন্তরায় হিসেবে বিবেচনা করা হয়, তবে শিখ ধর্মে এই কথা মনে করা হয় না। শিখ গুরু এই ধারণাকে প্রত্যাখ্যান করেছেন। 'শিখ ধর্মের বর্তমান চিন্তা'-সম্পর্কে অ্যালিস বাসারকে বলেছেন,

"প্রথম শিখ গুরু নারীকে পুরুষের সমান মনে করে স্থাপন করেছিলেন...নারী পুরুষের প্রতি কোন বাঁধা ছিলো না, কিন্তু ঈশ্বরের সেবায় এবং ভবসাগর থেকে পরিত্রাণের সন্ধানেও অংশীদার ছিলো"

বিবাহ

গুরু নানক গার্হস্থ্য জীবনের সুপারিশ করেছিলেন - একজন গৃহস্থের জীবনকেই শিখগুরু বেশি গুরুত্ব দিয়েছিলেন, ব্রহ্মার্চ্য এবং ত্যাগের জীবনের পরিবর্তে স্বামী এবং স্ত্রী একসঙ্গে জীবন-যাপনে অংশীদার এবং উভয়ের প্রতি বিশ্বস্ততার নির্দেশ দিয়েছিলেন। পবিত্র গ্রন্থগুলিতে, গার্হস্থ্য সুখকে একটি লালিত আদর্শ হিসেবে উপস্থাপন করা হয়েছে এবং বিবাহকে ঐশ্বরিক প্রেমের প্রকাশের জন্য একটি চলমান রূপক প্রদান করা হয়েছে। ভাই গুরুদাস, প্রারম্ভিক শিখ ধর্মের কবি এবং শিখ মতবাদের একজন প্রামাণিক ব্যাখ্যাকারী ছিলেন, যিনি নারীদের প্রতি উচ্চ শ্রদ্ধা নিবেদন করেছিলেন। তিনি বলেছেন: "একজন মহিলা, তাঁর পিতামাতার বাড়িতে প্রিয়পাত্রী হয়ে থাকে, তাঁর বাবা এবং মা কন্যাকে খুব পছন্দ করেন। তাঁর স্বশুর বাড়িতে, তিনি পরিবারের স্তম্ভ হিসেবে চিহ্নিত হয়, তাঁর সৌভাগ্যের বিষয়ে... আধ্যাত্মিক জ্ঞান এবং সাংসারিক জ্ঞান পরিবারের সঙ্গে ভাগ করে নেয়। এবং একজন মহিলা গুণাবলী সমৃদ্ধ পুরুষের অর্ধেক হিসেবে বিবেচিত হয়, এবং নারীরা পুরুষদের নিয়ে যায় মুক্তির দুয়ারে"। (বরণ, ভ. ১৬)

সমান মর্যাদা

পুরুষ ও মহিলাদের মধ্যে সমান মর্যাদা নিশ্চিত করার জন্য, গুরুর দীক্ষা, নির্দেশনা বা সংগত (পবিত্র সহভাগিতা) এবং পাঙ্গত (একত্রে খাওয়া) কার্যক্রমে অংশগ্রহণের ক্ষেত্রে লিঙ্গের মধ্যে কোনও পার্থক্য করা হয়নি। সরুপ দাস ভালা, মহিমা প্রকাশ, গুরু অমর দাস-এর মতে মহিলাদের দ্বারা কূপের ব্যবহার অপছন্দ করতেন। তিনি শিষ্যদের মধ্যে কিছু সম্প্রদায়ের তত্ত্বাবধানে মহিলাদের নিয়োগ করেছিলেন এবং সতীদাহ প্রথার বিরুদ্ধে প্রচার করেছিলেন। শিখ ইতিহাসে মাতা গুজরি মাই ভাগো, মাতা সুন্দরী, রানী সাহেব কৌর, রানী সাদা কৌর এবং মহারানি জিন্দ কৌরের মতো বেশ কিছু নারীর নাম লিপিবদ্ধ করা হয়েছে, যারা তাঁদের সময়ের ঘটনাগুলিতে গুরুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন করেছিলেন।

শিক্ষা

শিখ ধর্মে শিক্ষাকে অত্যন্ত গুরুত্বপূর্ণ বলে মনে করা হয়। শিক্ষা যে কারও সাফল্যের চাবিকাঠি। শিক্ষা ব্যক্তিগত বিকাশের একটি প্রক্রিয়া এবং এই কারণে তৃতীয় গুরু বেশ কিছু বিদ্যালয় স্থাপন করেছিলেন। গুরু গ্রন্থ সাহেব বলেছেন,

“সমস্ত ঐশ্বরিক জ্ঞান এবং মনন গুরুর মাধ্যমে প্রাপ্ত হয়” (গুরু গ্রন্থ সাহেব, পৃষ্ঠা – ৮৩১)। সকলের জন্য শিক্ষা অপরিহার্য এবং প্রত্যেককেই নিজেদের সেবা হতে কর্ম করতে হবে। তৃতীয় গুরু কর্তৃক প্রেরিত শিখ ধর্মপ্রচারকদের মধ্যে বায়ান্নোজন নারী ছিলেন। ডক্টর মহিন্দর কৌর গিল লিখেছেন, ‘শিখ নারীদের ভূমিকা ও অবস্থা’-র কথা।

“গুরু অমর দাস দৃঢ়প্রত্যয়ী ছিলেন কোন শিক্ষাই সেই সমাজে শিকড় স্থাপন করতে পারে না যতক্ষণ না নারীরা সেই শিক্ষা গ্রহণ করে শিক্ষিত হয়”।

পোশাকের উপর নিষেধাজ্ঞা

নারীদের বোরখা পরিধান এই ধর্মে বাধ্যতামূলক করা হয়নি, শিখ ধর্ম পোষাক সম্পর্কিত একটি সহজ কিন্তু অত্যন্ত গুরুত্বপূর্ণ বিবৃতি দিয়েছেন। যেগুলি লিঙ্গ নির্বিশেষে সমস্ত শিখদের জন্য প্রযোজ্য। গুরু গ্রন্থ সাহেব বলেছেন,

“যে পোশাকে শরীরে অস্বস্তি হয় এবং মানুষের মনে খারাপ চিন্তায় ভরে ওঠে সেইসব পোশাক পরিধান করা থেকে বিরত থাকুন”। এসজিজিএস, পৃষ্ঠা - ১৬।

এইভাবে, শিখ ধর্মাবলম্বীরা বুঝতে পারবে কোন ধরনের পোশাক মানুষের মনকে মন্দ চিন্তায় পূর্ণ করে তোলে এবং সেইগুলি এড়িয়ে চলা উচিত। শিখধর্মের নারীরা কিরপান (তলোয়ার) দ্বারা নিজেদের এবং অন্যদের আত্মরক্ষা করবে বলে আশা করা হয়, শিখধর্মের মহিলারা সমাজের কাছে এই কারণ আরও বিশেষভাবে উল্লেখযোগ্য ইতিহাসে প্রথমবার নারীরা নিজেদের আত্মরক্ষার জন্য কোন পুরুষের প্রতি নির্ভরশীল হয়নি এবং এখানে নারীরা শারীরিক সুরক্ষার জন্য পুরুষদের ওপর নির্ভরশীল হবে এমনটা আর আশাও করা হয় না।

উদ্ধৃতি :

“পৃথিবীতে এবং আকাশে, আমি কোন সময়জ্ঞান দেখি না। সমস্ত নারী ও পুরুষের মধ্যে, প্রভুর আলো জ্বলছে”। এসজিজিএস, পৃষ্ঠা - ২২৩।

নারী থেকে পুরুষের জন্ম হয়; নারীর মধ্যে আবার পুরুষ থাকে, নারী পুরুষের দ্বারা গর্ভধারণ করে; মহিলার সঙ্গে সে বাগদান এবং বিবাহ করে। নারী তাঁর বন্ধু হয়; নারীর মাধ্যমেই ভবিষ্যৎ প্রজন্ম লুকিয়ে থাকে। যখন কোন পুরুষের স্ত্রী মারা যায়, তখন সে অন্য কোন মহিলার খোঁজ করে; ফলে নারীর কাছে সে আবদ্ধ থাকে। তাহলে নারীকে খারাপ বলবেন কেন? নারীর থেকে রাজার জন্ম হয়। নারী থেকেও আবার নারীর জন্ম হয়; নারী না থাকলে পৃথিবীতে কেউই থাকবে না। গুরু নানক, এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৪৭৩।

যৌতুক সম্পর্কে: “হে আমার প্রভু, আমার বিবাহের উপহার এবং যৌতুক হিসেবে আমাকে আপনার নাম প্রদান করুন”। শ্রী গুরু রাম দাস জি, পৃষ্ঠা - ৭৮, লাইন - ১৮ এসজিজিএস

পর্দা প্রথা সম্পর্কে: “থাক, থাক, হে পুত্রবধূ - ঘোমটা দিয়ে মুখ ঢেকো না। এই বস্ত্র দিয়ে তোমার অর্ধেক মুখও ঢাকবে না শেষ পর্যন্ত। তোমার পূর্বে যে সকল নারীরা নিজেদের মুখ ঢাকতো; সেই নারীদের পদাঙ্ক অনুসরণ কোরো না। ঘোমটা দিয়ে মুখ ঢেকে রাখার একটাই প্রশংসা তুমি পাবে এই যে, কিছুদিন লোকে বলবে, ‘কী অভিজাত বধূ এসেছে’। কিন্তু তোমার ঘোমটা তখনই সত্য হবে যদি

তুমি এইগুলি এড়িয়ে গিয়ে ঈশ্বরের সামনে নৃত্য-গীত করো এবং ঈশ্বরের মহিমার কথা গান করো। পৃষ্ঠা – ৪৮৪, এসজিজিএস

নারী এবং প্রকৃতপক্ষে সকল জীব-আত্মাকে আধ্যাত্মিক জীবন যাপন করার জন্য দৃঢ়ভাবে উত্সাহিত করা হয়েছিল: "এসো, আমার প্রিয় বোনেরা এবং আধ্যাত্মিক সঙ্গীরা; তোমার আলিঙ্গনে আমাকে আলিঙ্গন করো। এসো একসঙ্গে যোগদান করি, এবং আমাদের সর্বশক্তিমান স্বামী প্রভুর গল্প বলি"। - গুরু নানক, পৃষ্ঠা – ১৭, এসজিজিএস

"বন্ধু, অন্য সকল পোশাক পরিধান সুখকে নষ্ট করে, অঙ্গ-প্রত্যঙ্গ না ঢেকে পোশাক পরিধান করা যন্ত্রণার, আর নোংরা চিন্তায় মন ভরে যায়"- পৃষ্ঠা – ১৬, এসজিজিএস

পাগড়ির গুরুত্ব

পাগড়ি সবসময়ই শিখদের কাছে অবিচ্ছেদ্য অংশ। প্রায় পনেরোশো খ্রিস্টাব্দ থেকে এবং শিখ ধর্মের প্রতিষ্ঠাতা গুরু নানকের সময় থেকে, শিখ ধর্মাবলম্বীরা পাগড়ি পরিধান করে চলেছে।

‘পাগড়ি’ শব্দটি এসেছে ‘পাগ’ বা ‘দস্তার’ এই দুটি ভিন্ন উপভাষার সংমিশ্রণে। এই ‘পাগড়ি’ শব্দ দ্বারা একটি বস্ত্রখণ্ডকে বোঝানো হয় শিখ পুরুষ এবং নারী উভয়ই নিজেদের মাথা ঢেকে রাখার জন্য এইরূপ পোশাক পরিধান করে। ‘পাগড়ি’ হল একটি মাথায় পরিধান করার বস্ত্রখণ্ড, যেখানে থাকে একটি লম্বা চাঁদরের মতো একক কাপড়ের টুকরো, যা দিয়ে মাথার চারপাশে ঘুরিয়ে উঁচু করে মাঝখানে খানিকটা ঢালু করে বাঁধা হয় যা দেখতে অনেকটা ‘টুপি’ বা পটকা-র ন্যায় হয়। ঐতিহ্যগতভাবে ভারতবর্ষে প্রথমদিকে পাগড়ি পরিধান করতো শুধুমাত্র সমাজে উচ্চ মর্যাদার পুরুষরা; এবং নিম্ন মর্যাদার বা নিম্ন বর্ণের পুরুষদের পাগড়ি পরিধানের অনুমতি ছিলো না। যদিও গুরু গোবিন্দ সিং পঞ্চ-ক বা বিশ্বাসের পাঁচটি মূল ধারণার মধ্যে পাগড়ি পরিধানকেও একটি স্থান দিয়েছেন। যেখানে বলা হয়েছে - খোঁপা করে চুল রাখা বাধ্যতামূলক যা ১৪৬৯ সালে শিখ গুরুর সময়কাল থেকেই শিখ ধর্মের সঙ্গে ঘনিষ্ঠভাবে জড়িয়ে রয়েছে। শিখ ধর্মমত বিশ্বের একমাত্র ধর্ম সম্প্রদায় যেখানে সমস্ত প্রাপ্তবয়স্ক পুরুষদের জন্য পাগড়ি পরা বাধ্যতামূলক করা হয়েছে। পশ্চিমের দেশগুলিতে পাগড়ি পরিধানকারী অধিকাংশ লোকই হলেন শিখ। শিখদের ‘পাগড়িকে দস্তার’ ও বলা হয়ে থাকে। দস্তার একটি ফারসি শব্দ। এই শব্দটির অর্থ হল ‘ঈশ্বরের হাত’ আসলে এই শব্দের মাধ্যমে ঈশ্বরের আশীর্বাদকেই বোঝায়।

শিখ ধর্মাবলম্বীরা তাঁদের বিভিন্ন রকমের স্বাতন্ত্র্যসূচক পাগড়ির জন্য বিখ্যাত হয়। ঐতিহ্যগতভাবে শিখদের পাগড়ি তাঁদের সম্মানের প্রতিনিধিত্ব করে, এবং দীর্ঘদিন ধরে এই পাগড়ি শুধুমাত্র আভিজাত্যের জন্য সংরক্ষিত একটি পোশাক ছিলো। ভারতে মুঘল আধিপত্যের সময় শুধুমাত্র মুসলমানদেরই পাগড়ি পরিধানের অনুমতি ছিলো। মুসলিম ভিন্ন অন্য সকল সম্প্রদায়ের মানুষদের এই পোশাকটি পরিধান করতে কঠোরভাবে নিষেধ করা হয়েছিল।

গুরু গোবিন্দ সিং, মুঘলদের এই লঙ্ঘনকে অস্বীকার করে সমস্ত শিখদের পাগড়ি পরিধানের নির্দেশ দিয়েছিলেন। তিনি খালসা অনুসারীদের জন্য যে উচ্চ নৈতিক মানদণ্ড নির্ধারণ করেছিলেন সেগুলির স্বীকৃতিস্বরূপ এই বস্ত্রটি পরিধান করার

নির্দেশ দিয়েছিলেন। তিনি চেয়েছিলেন তাঁর সকল খালসা অনুসারীরা স্বতন্ত্র হোক এবং "বাকি বিশ্বের থেকে আলাদা হতে" দৃঢ়প্রতিজ্ঞ হোক। তিনি শিখ গুরুদের দ্বারা নির্ধারিত অনন্য পথ অনুসরণ করতে চেয়েছিলেন। একজন পাগড়িধারী শিখ সর্বদা ভিড়ের মধ্যে থেকেও দাঁড়িয়ে রয়েছে যা আলাদা করে চিহ্নিত হোক, যেমন গুরুর ইচ্ছা ছিল; কারণ তিনি চেয়েছিলেন তাঁর 'সন্ত-সৈনিক' শুধু সহজে চিহ্নিতই নয়, সহজে তাঁদের খুঁজেও পাওয়া যাক।

যখন একজন শিখ পুরুষ বা মহিলা পাগড়ি পরিধান করেন, তখন পাগড়িটি কেবল একটি কাপড়ের গুচ্ছ হয়ে যায়; কারণ শিখ ধর্মাবলম্বীরা নিজেদের মাথার সঙ্গে এই বস্ত্রটি এক হয়ে যায়। সেই সঙ্গে পাগড়ি শিখদের দ্বারা বিশ্বাসের চারটি প্রধান অবলম্বনের মধ্যে অন্যতম একটি অপরিসীম আধ্যাত্মিক অবলম্বন। যদিও পাগড়ি পরার সঙ্গে জড়িয়ে রয়েছে কতকগুলি প্রতীক যেমন - সার্বভৌমত্ব, উত্সর্গ, আত্মসম্মান, সাহস এবং ধর্মপরায়ণতা, কিন্তু ! শিখদের পাগড়ি পরিধান করার প্রধান কারণ হল - খালসার প্রতিষ্ঠাতা গুরু গোবিন্দ সিং-এর প্রতি তাঁদের ভালোবাসা, আনুগত্য এবং শ্রদ্ধা প্রদর্শন করা।

ওপরের হাই-লাইট করা শব্দগুলি অন্য কিছু দ্বারা প্রতিস্থাপিত করা প্রয়োজন। 'কারণ' হতে পারে

"পাগড়ি আমাদের জন্য আমাদের গুরুর উপহার। এইভাবেই আমরা নিজেদেরকে সিং এবং কৌর হিসেবে চিহ্নিত করি এবং আমাদের নিজস্ব উচ্চ চেতনার প্রতি অঙ্গীকারবদ্ধ হই। পুরুষ এবং মহিলাদের জন্য একইভাবে, এই পরিচয় রাজকীয়তা, করুণা এবং অনন্যতার প্রকাশ করে। এটাই অন্যদের কাছে একটি সংকেতস্বরূপ যে আমরা অসীমের মধ্যে বসবাস করি এবং সকলের সেবা করার জন্য নিবেদিত থাকি। পাগড়ি সম্পূর্ণ প্রতিশ্রুতির প্রতিনিধিত্ব করে, তাছাড়া অন্য কিছু নয়। যখন তুমি তোমার পাগড়ি বেঁধে আলাদাভাবে সকলের মধ্যে দাঁড়াতে পছন্দ করো, তুমি নির্ভয়ে দাঁড়িয়ে থাকো ছ'শো কোটি মানুষের মধ্যে একজন একক ব্যক্তিত্বের মতো। যা তোমার কাছে একটি অসামান্য সম্মানের কাজ"। (শিখ নেট থেকে উদ্ধৃত)

আপনার যাত্রায় নম্রতা মূল সারমর্ম

নম্রতা শিখ ধর্মের একটি গুরুত্বপূর্ণ দিক। এই অনুসারে, শিখদের অবশ্যই ঈশ্বরের সামনে নম্রভাবে মাথা নত করতে হবে। নম্রতা বা নিমরতা, পাঞ্জাবিতে ঘনিষ্ঠভাবে সম্পর্কিত শব্দ। নিমরতা একটি গুণ যা গুরবাণীতে জোরেশোরে প্রচার করা হয়। এই পাঞ্জাবী শব্দের অনুবাদ হল "নম্রতা", "উদারতা" বা "নম্রতা।" এমন কেউ যার মন এই চিন্তায় বিভ্রান্ত হয় না যে সে কারও চেয়ে ভাল বা বেশি গুরুত্বপূর্ণ।

সমস্যা এলাকা - উপরে একটি সঠিক বাক্য নয়

এটি সমস্ত মানুষের জন্য লালন-পালনের জন্য একটি গুরুত্বপূর্ণ গুণ এবং এটি একটি শিখের মনের সেটের একটি অপরিহার্য অংশ এবং এই গুণটি অবশ্যই শিখের সাথে সর্বদা থাকতে হবে। শিখ অস্ত্রাগারের অন্য চারটি গুণ হল:

সত্য (শনি), তৃপ্তি (সন্তোখ), করুণা (দয়া) এবং প্রেম (প্যায়ার)।

এই পাঁচটি গুণ একজন শিখের জন্য অপরিহার্য এবং এই গুণগুলিকে উদ্ভুদ্ধ করতে এবং তাদের ব্যক্তিত্বের একটি অংশ করে তোলার জন্য ধ্যান করা এবং গুরবানি পাঠ করা তাদের কর্তব্য।

গুরবানি আমাদের যা বলে:

"নম্রতার ফল হল স্বজ্ঞাত শান্তি এবং আনন্দ। নম্রতার সাথে তারা ঈশ্বরের ধ্যান করতে থাকে, উৎকর্ষের ভাল্ডার। ঈশ্বর-সচেতন সত্তা নম্রতায় নিমজ্জিত। যার হৃদয় করুণাময় বিনয়ের সাথে আশীর্বাদ করা হয়। শিখ ধর্ম নম্রতাকে ভিক্ষা হিসাবে বিবেচনা করে। দেবতার সামনে বাটি"

গুরু নানক, শিখ ধর্মের প্রথম গুরু:

"মনে ভালবাসা এবং নম্রতার সাথে শ্রবণ এবং বিশ্বাস করে, পবিত্র মন্দিরে, নাম দিয়ে নিজেকে পরিষ্কার করুন।" - SGGGS পৃষ্ঠা 4।

"সন্তুষ্টিকে তোমার কানের আংটি, নম্রতাকে তোমার ভিক্ষার বাটি, এবং ধ্যানকে তুমি তোমার শরীরে যে ছাইটি প্রয়োগ করো।" - এসজিজিএস পৃষ্ঠা 6।

"নম্রতার রাজ্যে, শব্দটি সৌন্দর্য। অতুলনীয় সৌন্দর্যের রূপ সেখানে সাজানো হয়।" এসজিজিএস পৃষ্ঠা 8।

"নম্রতা, নম্রতা এবং স্বজ্ঞাত বোঝা আমার শাশুড়ি এবং শ্বশুর" - এসজিজিএস পৃষ্ঠা 152।

আধ্যাত্মিকতার দিকে যাত্রা

গুরু গ্রন্থসাহেব হলেন একজন চিরজীবী গুরু, শিখ গুরু, হিন্দু ও মুসলিম সাধুদের রচনা। এই গ্রন্থটিকে সংকলনের মাধ্যমে সমগ্র মানবজাতির প্রতি ঈশ্বরের দয়া প্রদান করা হয়েছে। গুরু গ্রন্থ সাহেবের দৃষ্টিভঙ্গি কোনো ধরনের নিপীড়ন ছাড়াই ঐশ্বরিক ন্যায়বিচারের ভিত্তিতে একটি সমাজ গড়ে তোলা। যদিও গ্রন্থটি হিন্দুধর্ম এবং ইসলাম ধর্মের ধর্মগ্রন্থগুলিকে স্বীকার করে এবং সম্মান প্রদান করে, তবে এই গ্রন্থে সকল ধর্মগুলির মধ্যে একটির সঙ্গে অন্যটির নৈতিক পুনর্মিলনকে চিহ্নিত করে না। গুরু গ্রন্থসাহেব-এর নারীরা পুরুষদের সমান ভূমিকা নিয়ে অত্যন্ত সম্মানের সঙ্গে গৃহীত হয়। এখানে মনে করা হয় নারীদেরও পুরুষদের মতো একই আত্মা রয়েছে এবং তাঁদের আধ্যাত্মিকতা গড়ে তোলার সমান অধিকার রয়েছে এবং মুক্তির পথ খোঁজারও সমান সুযোগ রয়েছে। নারীরা নেতৃস্থানীয় হয়ে ধর্মীয় জমায়েত সহ সকল ধর্মীয়, সাংস্কৃতিক, সামাজিক ও ধর্মনিরপেক্ষ কর্মকাণ্ডে অংশগ্রহণ করতে পারে।

শিখ ধর্ম সমতা, সামাজিক ন্যায়বিচার, মানবতার সেবা এবং অন্যান্য ধর্মের প্রতি সহনশীলতার পক্ষে শিক্ষা দেয়। শিখ ধর্মের অপরিহার্য বার্তা হল আধ্যাত্মিক ভক্তি এবং সর্বদা ঈশ্বরের প্রতি শ্রদ্ধা প্রদান করা, যখন দৈনন্দিন জীবনে করুণা, সততা, নম্রতা এবং উদারতার আদর্শ অনুশীলন করা হয়। শিখ ধর্মের তিনটি মূল নীতি হল ধ্যান করা এবং ঈশ্বরকে স্মরণ করা, সং-জীবনযাপনের জন্য কর্ম করা এবং অন্যদের সঙ্গে সেগুলি ভাগ করে নেওয়া।

আত্মার এই আধ্যাত্মিক যাত্রার উদ্দেশ্যে চেষ্টা করার জন্য অভিনন্দন। অনুবাদ কখনই মূলের কাছাকাছি হতে পারে না, বিশেষ করে যখন সম্পূর্ণ গুরু গ্রন্থসাহেব কবিতাকারে থাকে এবং রূপকের ব্যবহার দ্বারা বিষয়টিকে অত্যন্ত কঠিন করে তোলা হয়েছে। ঐশ্বরিক বার্তা গড়ে তুলতে হিন্দু ও মুসলিম পৌরাণিক কাহিনিগুলি প্রায়শই প্রহ্লাদ, হিরণ্যকশ্যপ, লক্ষ্মী, ব্রহ্মা ইত্যাদি শব্দগুলি ব্যবহার করা হয়েছে। অনুগ্রহ করে সেইগুলিকে আক্ষরিক অর্থে পড়বেন না, কিন্তু সেগুলির অন্তর্নিহিত অর্থগুলি অনুধাবন করবেন। ঈশ্বর একমাত্র এই সত্যের ওপর ভরসা রেখে এবং তাঁর সঙ্গে মিলিত হওয়াই মানব জীবনের একমাত্র লক্ষ্য মনে করা হয়েছে। এই কর্মটি কয়েক বছর ধরে বেশ কিছুজন স্বেচ্ছাসেবক দ্বারা সম্পন্ন করা হয়েছে, আপনার মাতৃভাষায় আপনার কাছে ঐশ্বরিক বার্তা পৌঁছানোর উদ্দেশ্যে। আপনার যদি কোন প্রশ্ন থাকে, অনুগ্রহ করে walnut@gmail.com এই ইমেল আইডিতে লিখিতাকারে পাঠিয়ে দিন এবং আমরা এই যাত্রায় আপনার সঙ্গে যোগ দিতে চাই।